

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Desen de RIK AUERBACH

– Ai fost pe teren, Ionescule? Ce mai e nou?
– Ce să fie? De toate, tovarășe șef! De toate...

u r z i c a

ANUL XVI • Nr. 19 • 15 OCTOMBRIE 1964 • 16 PAGINI • 1,50 LEI

AMĂRĂCIUNE

de NICOLAE MINEI

Cu gesturi studiate, Gorunescu dă curs invitației pe care i-o face directorul și se așază în fotoliu. Nici prea comod, ca să nu aibă aerul că-și ia nasul la purtare, dar nici prea pe margine, ca să nu pară deosebit de intimidat (pentru ce ar fi?). Privirea lui e atentă și centrată asupra celui mai interesant obiectiv din cameră — capul directorului. Sprincenele lui Gorunescu sînt nițelus încruntate, dar buzele lui schițează un zîmbet. Încruntare — pentru că un bun șef de serviciu are multe griji; zîmbet — pentru că un bun șef de serviciu nu are nici o grijă. Un creion în mîna dreaptă și un bloc-notes în mîna stîngă stau la pîndă, gata să capteze din zbor înaripatele cuvinte ale înțelepciunii directoriale. Figura lui arborează o expresie la fel de complexă ca marea pavoază a unui vas de Ziua Marinei: ochii semnalizează marea-bucurie-provocată-de-convocarea-la-conducătorul-instituției, urechile ciulite: nestăvilită-dorință-de-a-asculta-instrucțiunile-de-sus, bărbia împinsă înainte: hotărîrea-de-a-le-pune-imediat-in-practică. Mai are și două expresii de rezervă: modestia-in-eventualitatea-elogiilor și căința-sinceră-in-caz-de-critică. Într-o fracțiune de secundă oricare din ele poate fi în virful catargului.

Directorul își aprinde o țigară și oftează:

— Păcătoș obicei, fumatul ăsta.
— Îngrozitor! confirmă prompt Gorunescu. Am citit undeva că tutunul dă cancer și boli de inimă, nenorocște plămîinii, arterele, stomacul și...

Dar în clipa aceea privirea i se oprește asupra țigării din mîna directorului și a mormanului de mucuri din scrumiera de pe birou. Drept care continuă:

— ...și de murit, tot murim, așa că nu vād de ce ne-am priva de o plăcere nevino-vată.

— Da, de murit, tot murim, aprobă gînditor directorul. Dar de Miltiade ce părere ai,

Gorunescule? Cum mai lucrează băiatul ăsta?

Gorunescu ezită: brusca trecere de la un subiect pe care e sigur — caracterul limitat al vieții omenești — la unul pe care îl cunoaște mult mai puțin — felul cum lucrează Miltiade — îl descumpănește. E adevărat că Miltiade e subordonatul lui direct. Dar de aici și pînă la a ști cum muncește e o mare distanță, pe care Gorunescu n-a parcurs-o, pe bunul motiv că nu l-a mai controlat de minimum opt luni.

Mintea lui lucrează acum febril. Dacă va spune că activitatea lui Miltiade e nesatisfăcătoare se ivește riscul ca directorul să se mire că nu i-a semnalat acest fapt mai din vreme. Fără să mai vorbim că s-ar putea ca activitatea lui Miltiade să fie satisfăcătoare. Nu există decît o singură soluție:

— Miltiade? Un om admirabil! Punctual, meticolos, nu-și precupește timpul. (Și amintindu-și termenul folosit de director, adaugă:) Un băiat de nădejde.

În momentul de față Gorunescu l-ar strînge cu plăcere de gît pe acest băiat de nădejde care l-a pus într-o asemenea încurcatură. Pe figura directorului nu se poate citi nimic. Trăgînd din țigara care dă cancer și nenorocște plămîinii, el pune o nouă întrebare:

— Dar Vlasiu?

Cu Vlasiu situația e și mai complicată. Gorunescu ține minte că i-a dat anul trecut o lucrare, dar nici dacă i-ai pica plumb în ochii lui plini de subalternă adorație, n-ar fi în stare să-și amintească amănunte în legătură cu ea. Ca de exemplu despre ce anume lucrare era vorba și, mai ales, dacă și cînd a fost terminată. Prin urmare:

— Vlasiu? Admirabil om! Meticolos, punctual, nu-și precupește timpul. Ceea ce se cheamă un băiat de nădejde!

Directorul îi aruncă o privire lungă, pe care Gorunescu o interpretează cu rapidi-

tatea unui translator electronic. Rezultatul îl pune în dilemă, căci privirea ar putea să însemne și „iată un șef de serviciu care-și apreciază salariații”, dar și „nu cumva ești prea indulgent cu ei?” Directorul nu-i lasă timp să aleagă între aceste două posibilități:

— Și Tirnoveanu? Tot punctual și meticolos? Nici el nu-și precupește timpul? Pe scurt, un băiat de nădejde?

Despre Tirnoveanu, Gorunescu știe multe. Mai întii că e imbatabil la table, apoi că a cîștigat la „loz în plic” (puțin, dar în câteva rînduri), apoi că are doi copii reușiți (unul din ei a intrat printre primii la facultate), apoi că și-a cumpărat un radio (cu care prinde și programul III). Un singur lucru îi scapă: cum muncește la serviciu. Gorunescu se decide să fie leal și cu el:

— Da, tovarășe director. L-ați caracterizat foarte bine.

Directorul stinge țigara și își aprinde numaidecît o alta. „Vai de sufletul plămînilor lui”, se gîndește compătimitor Gorunescu.

— Curios! spune el (directorul, nu Gorunescu). Am stat adineauri de vorbă cu toți trei. I-am întilnit cînd ieșeau de la berăria din colț... Da, Miltiade, Vlasiu și Tirnoveanu. Se pare că merg foarte punctual acolo în fiecare dimineață, nu-și precupețesc timpul și sînt extrem de meticuloși cu nota de plată. Admirabili oameni! Cu lucrările sînt la zi. La ziua de 31 decembrie 1963. Dar fiind băieți de nădejde, sper să se apuce și de altele mai recente. Susțin că dumneata nu le-ai fixat nici un termen de predare și că nu i-ai controlat niciodată.

Directorul continuă să vorbească. Dar deși tonul lui urcă, Gorunescu nu-l mai aude. Căci un glas interior sună cu și mai multă vigoare:

— Ticăloșii! Cum mă port eu cu ei și cum se poartă ei cu mine. E trist, dar adevărat: pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești!

Citadină

de MIRCEA PAVELESCU

*Cade frunza la șosea,
Fulgi patetici de rugină,
A sosit și toamna mea
Citadină.*

*Pentru soare e-o problemă
Să apară pe teren
Că-i livid ca-ntr-o poemă
De Verlaine.*

*Berzele-și organizează
Cu pricepere transportul,
Rîndunelele-și vizează
Pașaportul.*

*Și-o mișcare timpurie
A-npinzît tot firmamentul,
Muștele încep să-și scrie
Testamentul.*

*Gospodina-n plinul vocii
Numără ceva și-nseamnă,
Păi, își numără bobocii
Că e toamnă.*

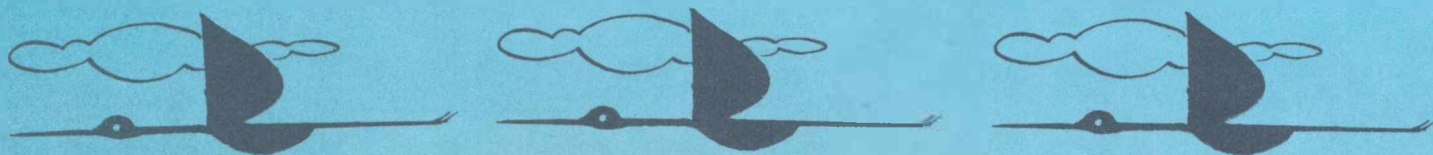
*A sosit momentu-acela
Care trebuia să vină:
Azi mi-am scos paltonul de la
Naftalină.*

*Și-am băgat în locul lui
Garderoba mea ușoară
Și-amintirile hai-hui
De-astă vară.*

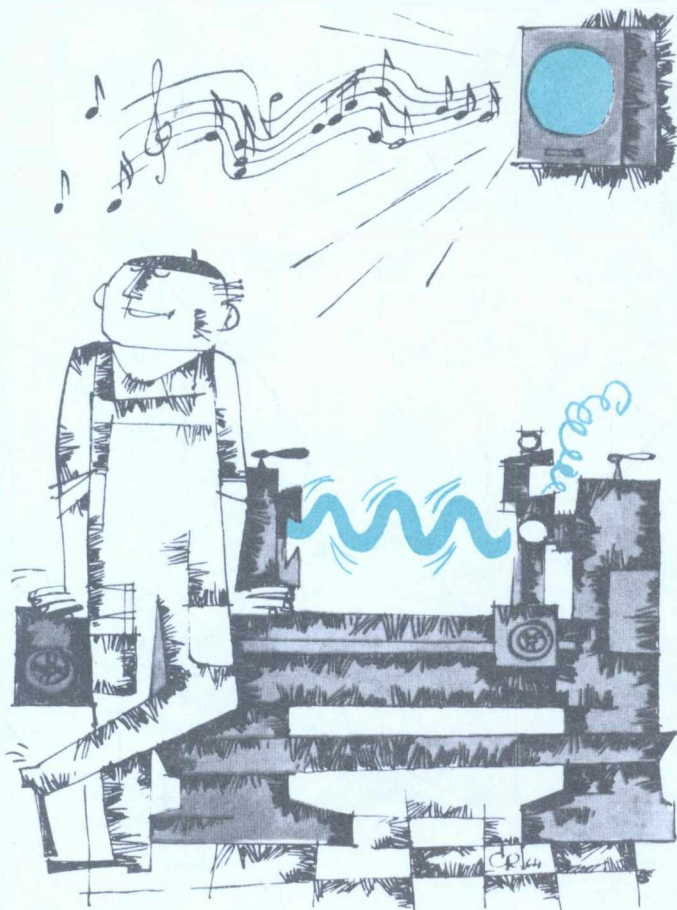
*Trebuie să fac ceva
Ca portarul, inginerul
Să-mi repare-nfine caloriferul.*

*Am să-ncerc să fiu gentil
Ca să-mi încălzesc odaia
Altfel stau pînă-n april
La Sinaia,*

*Poate chiar și mai tirziu.
Am o carte contractată
Fiți pe pace, n-o s-o scriu
Niciodată.*

„MELOMANUL”

Desen de V. CRIVĂŢ

„VALURILE DUNĂRII”

TUDOR MUŞATESCU DIN „DICŢIONARUL LIMBII ROMÎNE”

I — Coşul fabricii de litere.

IARNĂ — Îngheţată.

Anotimp cu mănuşi glasé.

IAD — Staţiune termală cu băi de smoală sub pământ, pentru cei daţi dracului deasupra.

IADEŞ — Ştiu, după.

IAPĂ — Coafură modernă, în care coada se poartă la cap.

IANUARIE — Lună care naşte ani.

IARBĂ — Tăieţei de flori.

IASCĂ — Suflet fără amnar.

IAURT — Aliment în care se suflă după o supă fierbinte, ca să te răcoreşti.

INIMĂ — Organ plin de tact.

Ea bate şi, tot ea, spune „intră”.

IGNAT — Sfinţul Bartolomeu al porcilor.

IEPURE — Minciună vinătorească.

ISLAZ — Masă cîmpenească.

ICRE — Peşti reduşi la zero.

IŢĂ — Materie primă pentru ţesut intrigi.

IENICER — Armă albă.

IBRIC — Face coadă la cafea.

IDEAL — Bărbat care aduce toată leafa acasă şi nu te întreabă niciodată de unde vii.

IDIOT — Cap viran.

IFOSE — Fumuri fără foc.

IGNORANT — A nimic ştiutor.

ILICIT — Permis, fără.

IMITAŢIE — Copie originală.

IMPAR — Văduv.

IMPOSIBIL — Bărbat care verifică socotelile de coşniţă ale soţiei.

IMPOSTOR — Pronume, fiindcă ţine locul unui nume.

IMAGINAŢIE — Visurile omului treaz.

INFIDELĂ — Cea fidelă altuia.

INFIDEL — Bărbat cu soţia pe-cată la băi.

INFINIT — Dimensiunea precisă a dragostei.

INGENUĂ — Fată care a aflat, în sfîrşit, că nu barza aduce copii, ci cocostireul.

INOPORTUN — Persoană care te întreabă cît e ceasul, tocmai cînd te uiţi la ei lung, fiindcă i s-a rupt arcul.

IMPERMEABIL — Unul care pătrunde prin ploaie cu mîinile în buzunar.

IESLE — Mîncare care e totdeauna la înălţimea clientului.

IGLIŢĂ — Specialistă în ochiuri.

INDIGNAT — Ajuns la gară, exact, pentru un tren suspendat din ajun.

INEL — Prima verigă din lanţul căsniciei.

Indiscret care arată cu degetul că eşti însurat.

INTERES — Cuvînt care poartă fes la serviciu.

INTERMEDIAR — Cel care dă de la tine ca să ia de la altul.

IPOCRIT — Chip cu feţe.

INFATUAT — Arhiplin de nimic.

NINA CASSIAN

CALIGRAFIE SUMARĂ

*Ecranul geamului sub ploaie
ca-n noaptea de-anul nou sclipeşte.
Reflexul lunecă-n odaie
— agil şi umed solz de peşte.*

*Eu, ostenită de-o lucrare
poetică, de mari proporţii,
mai număr paginile rare
ce-o să le dau de zestre morţii.*

*E un moment subtil, feeric,
de-aceea nu aprind lumina,
şi iscălesc pe întineric
cu jumătate nume: Nina.*

— Fiţi fără nici o grijă: o să vă lucrez ca pentru mine!

Desen de AVRAM ANTON

"Salon literar"

Sala tribunalului era de nerecunoscut. De obicei ticsită de mahalagii și borfași, de oameni priciniși și mărunți, caracuda unui țig din care nu răsărise nici o glorie națională, era animată acum de cuconet dichisit și tineret pletos și infumurat.

Tănăsache, aprodul, își măsura clientela chioris, neputându-se dumeri cam ce fel de „speță” putea aduna asemenea lume. Știa că ziua era sorocită pentru „penale” și se aștepta să dea ochi cu liota de găinari, de scandalagii, de țafe și bețivani, care aveau să răspundă de blestemățiile cu care amărau judecata și mahalaua.

Cînd domnul Ioncică, grefierul de „jurnă”, lipi pe ușă lista proceselor, Tănăsache își încălecă „iavașeaua” pe nas, citind felul în care erau rînduite. Plimbîndu-și degetul pe sub șirul violet, silabisi cu glas miolăit calificarea lor:

— Iordana V. Blezu cu Vespasian Magnificențius, calomnie...

Luminat, se întoarse către pileul celor ce se înghesuiau în spatele lui, lămurind cu promptitudine și competență:

— Aoleu, așa te chema, domnule Iorgu?

— Așa mă chema, arde-l-ar focu' pe ăl de m-a botezat!

— Martorii: Barbu Trifoi... Costea Praștie... Minodora Fulga... Radu Cumpănă... Ana Bozie... Nadia Cocoș... Marilena Zefir... Sandu Crivăț... Aoleu, ce numele dracului!... Sînt prezenți cu toții, domnule președinte.

— Acuzatul...

— Să între acuzatul...

— Cum te cheamă?

— Iorgu Popescu, domnule președinte.

— Iorgu Popescu? Atunci de ce-ți zice Vespasian Magnificențius?...

Prididit de obidă, acuzatul icni, nestăpînit:

— Păi de!... Judecați și dumneavoastră!... De ce-mi zice Vespasian Magnificențius!... Că eu vespasiană n-am fost niciodată, și nici prin balamuc, ca Magnificențius, n-am trecut!

— Totuși, trebuie să ai vreo cunoștință în legătură cu acest nume. Dumneata nu ești scriitor?

— Nu sînt, domnule președin-

— Domnule președinte și onorat tribunal: era într-o simbătă dimineața pe la orele 11 și cinci minute... Îmi rîndisem registrele, făcusem soldul casei pe ziua precedentă și expediasem corespondența firmei „La Milion”, unde vă spusesei că sînt contabil... Cum aveam să-mi scot un act de pauperitate pentru o scutire de taxă a lui fiu-meu ăl mare, de este la comerț într-a șaptea, m-am cerut patronului ca să mă reped la percepție să scot un extras după rolul de impunere... Mă îmbrac cu haina a bună, îmi iau umbrela și galoșii, salut pe patron, și plec...

Pe drum mă abat la o circumioară, de-i zice „La puterea ursului”, să văd dacă nu dau cu ochii de vreun practicant de la judecătoria să-mi vîndă un timbru fiscal, de opt plus unu pentru petiție... Că la băieții ăștia se mai întimplă cite un timbru deslipit de pe vreo suplică și ți-l vinde cu rabat... Aci, ceasul rău, dau de domnul Costea Praștie care fuma o „Mărășești” și făcea critica țuicii de o adusese negustorul. Și cum ne cunoșteam, că are cont la magazinul

Comand eu două țuici, le bem și dau să plătesc și să plec...

— Domnule Popescu, îmi pare rău!... Să dau și eu un rînd...

Ca să nu-l supăr, că este clientul magazinului nostru și are restanțe de plătit, primesc. După ce am băut și rîndul ăsta, ce mi-am zis: un rînd el, un rînd eu... Asta nu este cîinste... Ia să mai dau un rînd cu toate că este prea mult... Și cu asta, basta...

Dar de unde să fie așa!... Eu ambițios, dumnealui ambițios... Nu vream nici unul să rămînem dator cu „rîndul”

Ce s-o mai innădesc, domnule președinte!... Am ținut-o așa pînă la orele șase punct, cînd dumnealui, domnul Costea Praștie, mă roagă să ridicăm „ședința” și să mergem la unul de-i zice maestrul Barbu Trifoi, și are întrunire de literatură la el acasă, în fiecare simbătă...

Ajungînd la acest punct al mărturisirii, zisul Vespasian își trase batista din buzunarul jachetei, stergîndu-și năsturașii de sudoare răsăriți pe frunte.

— Ei, și te-ai dus?

— M-am dus, nu m-aș mai fi dus!... Parcă îmi luase dumnezeu mințile!... Pe drum, domnul Praștie mă ia de braț și mă roagă confidențial:

— Domnule Popescu, să nu te superi dacă am să te prezint sub un nume mai... distins. Un fel de pseudonim, cum obișnuiesc să adopte mai toți scriitorii... Vreau să te integrez în totul mediului.

Eu, ca ăla care nu mai umblasem în chestii de ăstea, nu m-am putut opune.

— Da, domnule Praștie, dumneata ca om priceput și al casei fă cum crezi că este mai bine!...

Era ora 6 și 35. Cu alte cuvinte întirziasem! Ședința era începută, iar intrarea noastră fiind puțin cam cotită, le-a strîmbat a supărare. Dar nu ne-au făcut nici un afront, fiindcă vedeți dv., era dl. Praștie la mijloc.

— Maestre, îmi dați voie să vă aduc un coleg de condei, pe dl. Vespasian Magnificențius.

Maestrul a zîmbit fericit, de parcă ar fi dat de cine știe ce chilipir, poflîndu-ne să luăm loc pe scaun.

— Aveți să ne citiți ceva, domnule Magnificențius?

— Eu? Mă scuzați, dar asta n-o pot face!... Că nu-mi stă mie în caracter...

— Văd că aveți un manuscris... Îmi ochise petiția pentru actul de pauperitate, care avea un colț răsărit din buzunarul jachetei.

— Nu, aia este o suplică pentru un act de pauperitate, ca să-l scutească de taxă pe fiu-meu ăl mare, de este „la comerț” într-a șaptea...

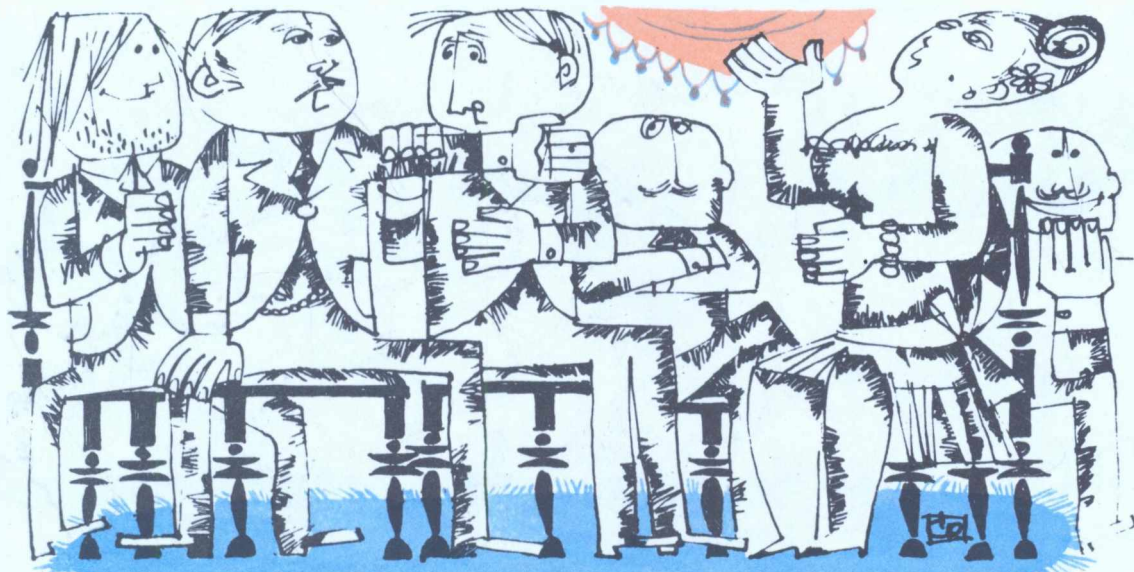
Auzîndu-mă, una din cucoanele din sală a început să chicotească:

— Maestre, l-am ghicit, este umorist... Tocmai că ne lipsea așa ceva.

— Mă scuzați, însă știe și domnul Praștie, eu sînt contabil la „Milion”

M-am așezat pe scaun avînd în dreapta mea pe domnul Praștie,

(Urmare în pag. 10)

Ilustrație de VLAD CRIVĂȚ

— Articolul 576 și următorii... Închisoare de la 15 zile pînă la un an...

Tribunalul se poate scobori cu osînda la amendă de la 500 pînă la 1000 lei... Aci este chestie cam groasă și „depandă” de avocat...

Informația lui Tănăsache străbătu ca un fior de moarte, amuțînd gurile tuturor... Se simțea că lucrul era serios și că în preajma acestui proces gîndurile și vorba țrebuiau rînduite, cumpănite, pregătite.

Cuconetul începu să-și tragă un străt proaspăt de pudră și roșu, iar domnii să-și potrivească pletele și cravatele.

Clopoțelul sună, anunțînd începerea ședinței și strigarea „părților”.

— Iordana Blezu!... reclamantă.

— Prezent.

— Iorgu Popescu, zis Vespasian Magnificențius.

— Prezent...

te, m-a ferit dumnezeu!... Eu sînt om serios, contabil la firma „La Milion”... Chestia cu numele ăsta mi s-a tras de la un chef, pe care l-am făcut pe negîndite cu dl. Costea Praștie, de zice că este critic.

— Cu alte cuvinte recunoști că ești una și aceeași persoană cu Vespasian Magnificențius!...

— Acum ce să fac, domnule președinte, trebuie să recunosc...

— De cîți ani ești?

— 48 în postul ăl mare...

— Ai mai fost pe la judecăți?

— M-a ferit sfîntul...

— Ești acuzat că ai calomniat pe doamna Iordana Blezu... Spune cum s-au petrecut faptele!...

Zisul Vespasian trase de nodul cravatei spre a-i slăbi strînsora, se întoarse către reclamantă spre a-i arunca o privire inciudată, după care se porni să se mărturisească.

nostru și-i fac regulat urmărirea pentru lichidarea restanțelor datorate, îl salut și mă apropii de masa dumnealui...

— Vă salut, domnule Praștie...

— Salutare, domnule Popescu... Dar cu ce ocazie?

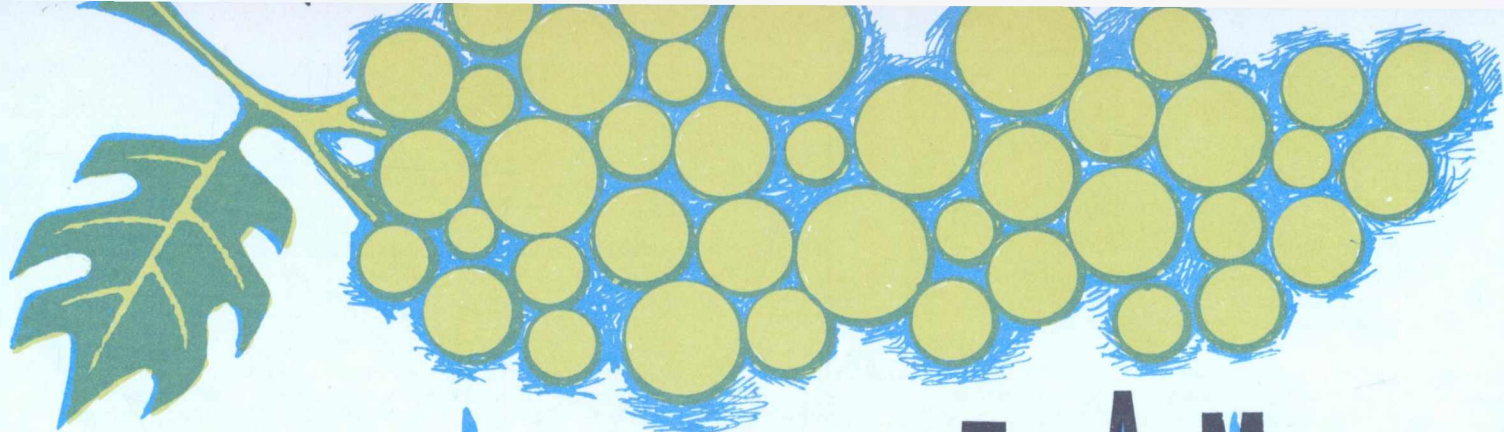
— Păi, să vedeți... Mă uitam după vreun amărit de practicant, ca să-mi dea niște fiscale de opt plus unu, pentru un act de pauperitate... Se vede că s-au mutat la altă circumă... Acum, ce să fac, am să mă reped la debit...

Dar dumnealui de colo:

— Unde te mai ducl, domnule Popescu?... Nu vezi că este vremea prînzului? Stai mai bine să luăm o țuiculiță...

Mă uit la ceas: 12 fără cinci... Nu se mai putea face nimic... Trebuia să am putea scoaterea actului pentru luni...

— Bine, domnule Praștie, să luăm...

D E T O A M N Ă...

Vinuri

Acum voi da putere vocii și gloria o voi chema.
„Toamna se numără bobocii!”
A zis un filozof cîndva.

Atîtea muze-n preajmă, Doamne, încît nu pot să stau tăcut.
Da. În treizecișicinci de toamne și zile bune am avut.

Atunci de ce să plîng în mine, să mă căinez sau să suspin, cînd poate că ar fi mai bine să cînt, de pildă, despre vin?

Curat e vinul. Ca lumina.
Chiar adevărul stă în el.
Dar cu-adevărul, bate-l vina, stă și chenzina mea, la fel!

La un Cotnar, lîngă pahare, cînd toată noaptea te încurci, te crezi că ești Ștefan cel Mare și treci cu sabia prin turci.

Dar Murfatlarul? Tot lumină, încît înjuri iluminat că de pe listele de primă din nou azi șeful te-a tăiat.

Și-atunci îți vine, în pahare, tu însuși mîna să ți-o tai.
Dar Murfatlaru-i bun și tare și deci mai bine e să beai.

Dar, hai să zicem, un Segarcea? E, ca oltenii, vin șiret.
Pe loc te face harcea-parcea cu-nșelătorul lui buchet.

Tîrnave, vinuri hotărîte, dar cu efectele tîrzii, ca ardeleanul care rîde de-un banc, abia a doua zi.

Mai sînt și alte vinuri încă ce stau, pe rafturi, la un loc.
Dar gura noastră e adîncă și pungă-n crișmă-i scurtă foc.

Iar pentru vinul care zburdă pe gît în jos, în timpul scurt, ciorba prescrisă e de burtă, dar merge bine și-un iaurt.

Antinevralgic se cuvine să ai mereu alături.
Sînt și-alte sfaturi, dar e bine să și le dea nevastă-ta.

i n s p i r a ție

Decît să plîng după o doamnă, mai bine merg pe drumu-mi drept.
Căci dacă cînt acum, în toamnă, e dat fiindcă sînt deștept.

Prostia n-are anotimpuri, prostia-i fără de sezon.
Oricînd ea pune-aceleași nimburi pe-un cap solid ca de beton.

Chiar toamna, prostul stă și-asudă fără idei în encefal,
chiar de-l lovești în cap, în ciudă, cu un baston de marelșal.

Ci, cînd făceam filozofie, cu voce tare și idei,
nevasta, din bucătărie, îmi zise: Cumpărăm ardei?

Ne trebuie și varză strînsă într-un butoi, cu murături.
N-am înjurat-o strașnic însă de dragul dulcii sale guri.

Dar cînd sări și mama-soacră țînînd în mînă un ibric,
eu m-am trezit, cu vocea acră, strigînd: „Nu cumpărăm nimic!”

Dar ele, cică, n-auziră și peste-un ceas, cu blind nesaț,
către piață, ca pe-o liră, țineam docil sacoșu-n braț.

Am cumpărat și gogonele, am cumpărat și gogoșari.
Mîncam gogoși cînd către ele strigam cu glas protestatar.

Că e nevasta a mea doamnă, și soacra sfetnic înțelept —
de n-am urlat în plină toamnă e dat fiindcă sînt deștept.

Căci toamna totuși, rece, scurma în lumea noastră de idei:
Mîntea rominului, din urmă îți vine-atunci, vrei sau nu vrei.

D iviziuni

Fără puterile poruncii, eu cu nevasta, amîndoi,
avem diviziunea muncii bine făcută între noi.

Eu să lucrez, ea să-ncaseze eu frînt — ea, somnul să nu-i strici.
Și, ca să nu se surmeneze, are femeie de servici.

Eu la birou, ea la oglindă, eu cu cerneală, ea cu ruj,
Pe la vitrine se perindă — ei un mantou, mie mînuși.

Ea tot pe la croitorese, eu în halat, ea fără șorț,
Odată ar putea să-mi pese.
(Deh! Sînt motive de divorț.)

Nu de nevastă-mea e vorba,
căci să vorbesc de ea mi-e greu.
Ar fi prea să dea-n clocot ciorba,
și-ar fi prea vai de capul meu!

Ilustrație de
BENEDICT GĂNESCU

M. DJENTEMIROV

Măgarul

Măgarul, mai în vîrstă, dar crai și șmecher mare,
S-a ndrăgostit teribil de-o capră oarecare
Și părăsind huzurul de vechi celibatar
S-a și-nsurat în grabă tomnatecul măgar.
Cînd îi vedeai alături ziceai că ea e fata
Iar dumnealui e tata ori văr primar cu tata,
Și după probe certe, s-a constatat în fine
Că are capra noastră porniri adulterine,
Că-l tandru secondata oriunde, permanent,
De-aceleași două coarne de țap adolescent.
Avertizat, măgarul sări ca ars: „Se poate?!
Cu țapul? Posesorul de coarne idioate?
Tot ce aud acum sînt pure aberații!
Eu îmi cunosc nevasta. Nu-i plac...”

incorporații!”

Maimuța

Clipind din ochi, de o cracă atîrnată,
Pe coadă legîndu-se ntr-un pom,
Maimuța, în pădurea ndepărtată
Spre seară a zărit trecînd un om.
Întîi l-a urmărit cercetătoare,
A mirîit apoi și a început:
— Mata, mi-ești strănepotul prin urmare!
Așa e? În sfîrșit ne-am cunoscut!
Nu te sfii și vino lîngă mine,
Dar mai aproape, să te pot vedea!
Într-adevăr, aduci nițel cu mine,
Dar parc-ai fi... caricatura mea!

— Nu vedeți că e noapte?!
— Dimpotrivă, e ziua... mea!

Desen de V. TIMOC

STANCIU: O, bine ați venit din concediu, tovarășe Trifan!

TRIFAN: Bine te-am găsit, Stanciu! Ce mai faci?

STANCIU: Mulțumesc, cu treaba. Dar dumneavoastră? Ați petrecut bine?

TRIFAN: Grozav! Pe aici ce mai e nou?

STANCIU: N-am prea multe noutăți. Parcă au știut toți că la cabinetul tehnic de inovații lipsește responsabilul și nu prea au apărut pe aici! S-a adus doar o singură propunere de inovație! Acum, dacă ați venit dv., parcă-i văd cum o să răsară!

TRIFAN: Ei, nu-i chiar așa! Coincidențe! Dar propunerea asta care a picat cum e? E ceva de ea?

STANCIU: V-am pregătit dosarul, dar nu e o treabă! Să vă arăt...

TRIFAN: Lasă, lasă, ce să-mi arăți? Dacă spui dumneata că nu-i valabilă, ce s-o mai văd? Era ceva mai serios?

STANCIU: Era, dac-o nimerea! O inovație la mica mecanizare! Dar am cercetat-o și mi-am dat seama... Costă prea mult. Cît nu face!

TRIFAN: Deștept băiat! Ce se bagă dacă nu se pricepe? Dar dacă o aplicăm aduce pe urmă ceva economii?

STANCIU: Infirm! Nu acoperă nici în zece ani costul aplicării ei!

TRIFAN: Oho, ce cap și pe ăsta! Păi să-i răspunzi că se respinge!

STANCIU: Eu am făcut adresa,

trebuie numai s-o semnați dv.! De altfel eu i-am și spus acum lună tovarășului inginer-șef!

TRIFAN: Păi lui de ce i-ai spus?

STANCIU: Fiindcă a lui e!

TRIFAN: Ce e a lui?

STANCIU: Propunerea de inovație!... Poftim adresa, semnați-o!

TRIFAN: Ia stai, dragă, ia stai, nu pot s-o semnez așa pe neve, că doar răspund, nu? Nici n-am văzut dosarul, nici n-am studiat-o, pă eu ce fac aici?

STANCIU: Dar spuneți că...

TRIFAN: Lasă ce spuneam! Dă dosarul încoace...

STANCIU: Poftiți... Asta e...

TRIFAN: Hm... da... E a inginerului-șef... Da... Astea-s schițele... Și de ce nu-i bună, dragă?

STANCIU: Păi nu vedeți aici? Ia gîndiți-vă numai ce costă confecționarea acestui șurub! Matrițe, materie primă scumpă, păi ce-am făcut?

TRIFAN: Ei, nu-i chiar atît de scumpă! Nu trebuie să judecăm pripit! Avem datoria să analizăm cu atenție propunerile oamenilor muncii, că doar și inginerul-șef e un om al muncii, nu?

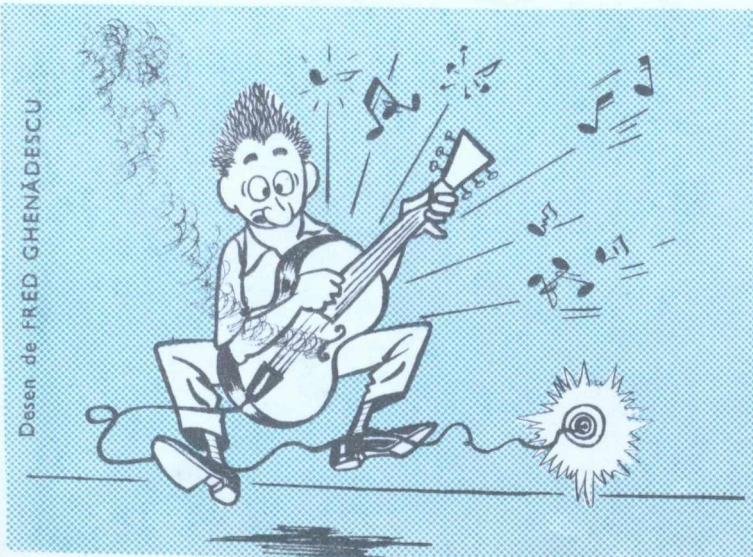
STANCIU: Este, tovarășe Trifan, dar vorba dv., ce se bagă dacă nu...

TRIFAN: Stai, stai, care vorba mea, unde vorba mea, te rog nu interpreta greșit!

STANCIU: Păi n-ați spus dv. „ce cap și pe ăsta“?

TRIFAN: Am spus! Adică, mă rog, că are cap! N-ți n-am știut că

Desen de FRED GHENĂDESCU

SCURT-CIRCUIT

MEA CULPA

de CONSTANTIN OTTESCU

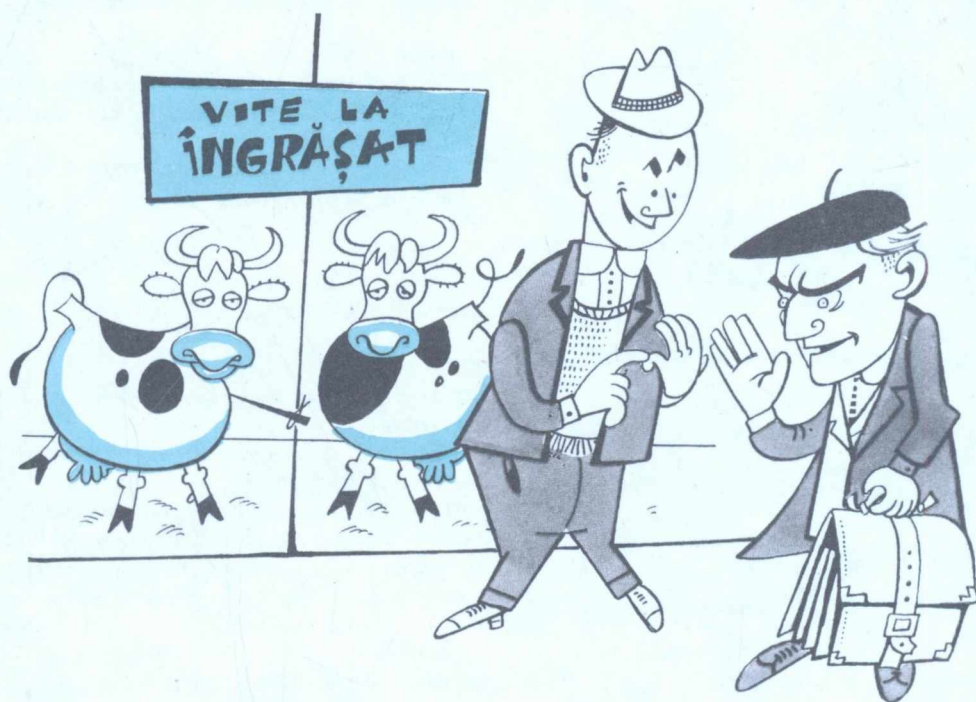
Trăiesc în colțul rimelor curate
Păianjen mic, caustic și decent
Și instalez pe firul meu atent
O picătură de ilaritate.

Iar dacă, demodat și imprudent,
Sînt vinovat de cronici prea rimate
Motivul e că am întii de toate
Surtisul țel și risul stimulent.

Din vers, cum asonanțele nu-mi plac,
Le dau afară cu un bobîrnac
Și migălesc la rima mea încet.

De-aceea, poate, dacă sînt citit,
Dau unora probabil de gîndit:
„E umorist, săracul, nu-i poet!”

La G.A.S. Bîrzești, raionul Vaslui, în numărul vitelor puse
la îngrășat erau incluse în situații și unele vaci de muls.

Desen de AL. CLENCIU

— E drept, sînt vaci de lapte, dar trecindu-le la îngrășat, ne-am gîndit că vor da
mai mult seu, mai mult unt, mai mult...
— Nu zău... Ați crezut că sînt chiar așa niște vaci... de muls?

Ș T E A - N G A R D

borba de inginerul-șef și am spus
are cap!

STANCIU: N-ați spus-o în sensul
ta!

TRIFAN: Vezi dumneata de sen-
l dimitale că văd eu de sensul
eu!

STANCIU: Tovarășe Trifan, dar
leulați ce costă aplicarea ei și ce
onomii aduce și-o să vedeți, dacă
votiți, că e un fel de apă în piuă!

TRIFAN: Tovarășe Stanciu, oam-
nii trebuie încurajați! Oamenii
trebuie demobilizați! Trebuie
rijiniți...

STANCIU: Să-i sprijinim cu
erderi? Unde ajungem?

TRIFAN: Tovarășe Stanciu, nu
pripri! Care va să zică își pierde
etul inginer-șef nopțile ca să ne
ucă o inovație și noi i-o respin-
m, nu?

STANCIU: Păi dacă și-a pierdut
el nopțile să mai piardă și fabrica
banii?

TRIFAN: Dragă Stanciule, ești
prea tînăr ca să-l judeci pe ingine-
rul-șef! N-ai experiența lui!

STANCIU: N-am experiență, dar
am politehnica și pot să-i judec
inovația! Cu cinci inovații de astea
închidem fabrica!

TRIFAN: Dar ce, ți-a adus cinci?
Ți-a adus una! De ce exagerezi?
Dacă mai aduce patru, mă rog,
stăm de vorbă, vedem ce-i de făcut!
Dar a adus omul una, săracu', care
va să zică modest, nici nu închidem
nici nu dăm faliment! Parcă ce,
Edison a izbit-o cu becul din prima
încercare?

STANCIU: Nu, dar pînă n-a
izbit-o nu s-a pus în fabricație!
Noi de ce să aplicăm o inovație
neizbită?

TRIFAN: Lăsa, dragă, că nu se
face gaură în cer, mai ales că, după
părerea mea, inovația e bună!

STANCIU: Dar nici n-ați stu-
diat-o!

TRIFAN: Eu am ochi, frate
dragă! Am văzut dintr-o privire că
e bună! Cum m-am uitat la ea!

STANCIU: Păi v-ați uitat numai
pe copertă unde scrie numele ingi-
nerului-șef!

TRIFAN: Lasă, lasă, fă altă
adresă! Se aprobă!

STANCIU: Dar e o...

TRIFAN: Tovarășe Stanciu, eu
semnez adresa, eu răspund și eu i-o
duc! Ia vezi, parcă a bătut cineva
la ușă!

STANCIU:... Intră!

INGINERUL-ȘEF: Bună ziua!

TRIFAN: Aaa, să trăiți, tova-
rășe inginer-șef! Bine v-am găsit!
Am venit chiar azi din concediu și
am găsit o surpriză plăcută: propu-
nerea dv. de inovație, pentru
care vă felicit!

INGINERUL-ȘEF: Eu tocmai
pentru asta am venit, ca să...

TRIFAN: Este ceva epocal, tova-
rășe inginer-șef! O să facă vilvă!

INGINERUL-ȘEF: Ce vilvă?

TRIFAN: Vilvă mare!

INGINERUL-ȘEF: Asta cred și
eu! Dacă se aplică face vilvă mare!

TRIFAN: Precis!

INGINERUL-ȘEF: Și de la vilva
asta, ar trebui să-mi dau demisia...

TRIFAN: Cum... ce... demi...
de ce... demisia?

INGINERUL-ȘEF: După ce am
vorbit cu Stanciu, am recalculat
totul! Sînt cîteva greșeli grave!
Nu știu cum mi-au scăpat! Vreți
să-mi dați dosarul?

TRIFAN: Da... și... sigur...pof-
țiți. Dar... să știți... nici... Edison
n-a izbit-o cu becul de la prima
încercare.

INGINERUL-ȘEF: Da, numai
că pe el, cînd n-a izbit-o nu l-a
felicitat nimeni! Tovarășe Stanciu,
îți mulțumesc! O s-o iau de la
început! Și voi ține seama de
sugestiile dumitale! La revedere!
(iese)

TRIFAN: Formidabil! El nime-
rește cu oiștea-n gard și tot el
scorțos!

STANCIU: Totuși e un om cinstit.
Și-a dat seama și...

TRIFAN: Dar cu mine ce are?
Ce, eu i-am făcut-o? N-ai văzut eu
ce greață s-a uitat la mine? Mi-e
frică de asta! Să vezi că mai face o
inovație.

STANCIU: Poate că de data asta
o face bună!

TRIFAN: Ce bună, domnule, ce
bună!? După privirea lui, am impresia
c-o să facă o propunere de
inovație în conducerea cabinetului
tehnic.

SADI RUDEANU

— Merge repede, nu?

ARTIȘTI DIN... „FIRE“

Acum cîtva timp, stabilindu-mă în satul Valeadeni din raionul Lugoj, m-am hotărît să mă înscriu în echipa artistică a căminului cultural.

- Ce știi să faci? m-au întrebat tinerii.
- Știu să recit poezii.
- Și mai ce?
- Păi nu-i destul?
- Nu. Botanică cunoști?
- Botanică?!
- Știi să deosebești după frunze un dud de alți pomi?
- Cred că aș putea să deosebesc un dud de un palmier, dar...
- Atunci lasă-te păgubaș. N-ai ce căuta la căminul cultural.

Simbătă seara m-am dus să văd programul. Spre cămin se îndreptau grupuri de săteni cu frunze în mâini. Aha, botanica! mi-am zis eu, deși nu înțelegeam nimic. Dar n-am putut să intru în cămin.

- Nu e nici un program, tovarășe, mi-a zis unul. Intrarea fără frunze e strict interzisă.

Seara târziu, la lumina lunii, dînd tîrcoale căminului, am găsit o fereastră deschisă și m-am strecurat înăuntru. Mirosea a frunziș.

- Trebuie să fie aici o seră! am zis eu.
- Nu-i seră, e sericicultură! mi-a răspuns o voce.
- Cultură înțeleg, am replicat eu, dar de ce...
- De viermi de mătase!
- Obișnuindu-mă cu întinericul, am văzut în jurul meu cîteva sute de brigăzi „artistice“ de viermi care rodeau frunze de dud.
- De cînd viermii de mătase își au locul în căminul cultural? am întrebat.

— Dar ce, cultura viermilor de mătase nu e un act de... cultură?

— Și cine v-a adus aici? i-am întrebat în continuare.

— Tovarășul Jurj, președintele gospodăriei colective.

— Cum, tovarășul Jurj v-a găsit vouă, niște larve, calități artistice?

— Te rog nu ne ofensa! a strigat un vierme ieșindu-și din... fire. Drept cine ne iei? Am întocmit aici un program artistic cît se poate de reușit.

— Aveți și recitatori, te pomeniști! am exclamat eu.

— Sigur că avem. Viermișor, ia spune tu poezia învățată!

În clipa următoare am auzit o voce subțirică recitînd:

*Tovarăș' Jurj ca președinte
Ne este un real părinte.
Cu mult elan ne-a ajutat
Și noi ne-am culturalizat.*

Am plecat fără să mă înscriu în echipa de recitatori a viermilor de mătase, dar nu pot să afirm că la Valeadeni căminul cultural nu are activitate. Am găsit acolo și artiști... în fabricarea mătăsii, și dansatori... pe fire, și cîntăreți... din frunză de dud.

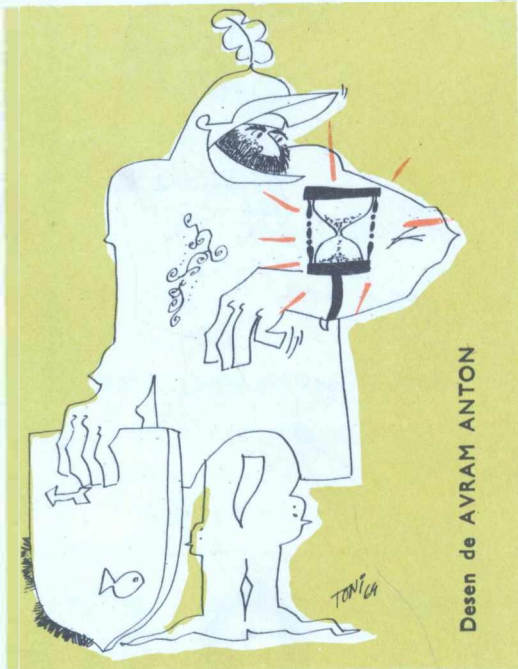
Despre un astfel de cămin se poate spune că e ceva mai mult decît un cămin cultural: e un cămin sericicultural!

Cealaltă activitate, se rezumă la... gogoși.

Și nu numai de mătase...

VERONA BERTOLI

(după o corespondență trimisă de Golopența Nicolae din Reșița)

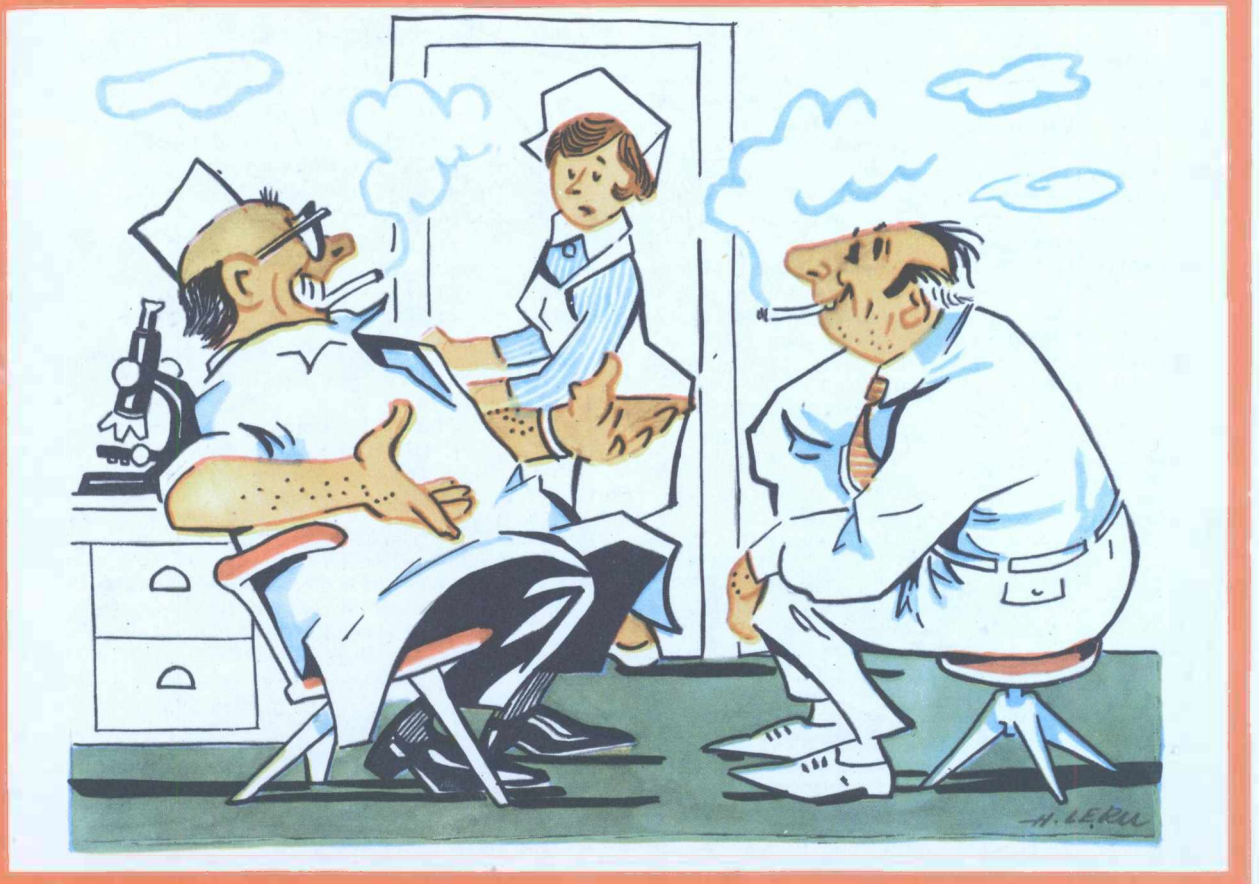
Desen de AVRAM ANTON

FĂRĂ CUVINTE

Unii medici primesc vizite personale în timpul consultațiilor.

— Suspendăm consultațiile, soră. Am aici un caz pe care nu l-am mai întîlnit de 15 ani!

Desen de H. LERU

A murgul lui DON JUAN

Am trăit o clipă
de spaimă cumplită.
În clipa aceea s-a produs
un cataclism înfiorător.
Amintirile mă scurmă și-acum
cu ghearele lor.
Nu-mi cereți metafore cumva,
n-am vreme de așa ceva.
Dar să luăm lucrurile cu rost
și să vă spun unde
și cum a fost.
Erau orele douăzeci și unu
și treizeci de secunde;
cum în ultima vreme am renunțat la spadă și cai,
călătoream,
pașnic și visător, în tramvai.
Mă duceam...

dar ce importanță are unde mă duceam!

Tocmai priveam
o fetișcană
extrem de drăguță,
o codană
cu ochi uimitori
de mari și ademenitori,
cu buze parcă de un Michel Angelo sculptate,
uimitor de suave și catifelate,
cu sin uimitor de rotund și frumos,
cu mijloculul subțire și mlădios...

O priveam
gata de luptă, fermecat,
și tocmai în acea clipă
s-a produs cataclismul blestemat.

Fata mă cîntări
îmi zimbi
și,
răsucindu-și cu grație mijlocul,
îmi oferi,
tocmai mie, veșnic tînărul...
locul.

MIRCEA BONDA

Desen de NELL COBAR

Cine sînteți dv.? Cum? Administratorul blocului? Îmi pare bine. Pofțiți înăuntru... să mă iertați că nu v-am recunoscut. Știți... eu locuiesc aici doar de o lună. Încă nu cunosc pe toată lumea. Mai ales că nici nu prea sînt acasă. Iar cînd sînt, am preocupările mele. Știți: eu sînt un om cu idei. Caut să fac modificări, să perfecționez totul în jurul meu... Ce ați spus? Tocmai despre asta este vorba? Nu înțeleg. De ce să nu fiți de acord cu aceste modificări? Dați-mi voie să vă explic! Dar mai întîi, să vă servesc cu o cafea. Nu, nu e nici un deranj. Pentru asta nu trebuie să mă duc în bucătărie. O pregătesc aici, pe loc. Am tras o țevă de la aragaz, pînă aici. Un fel de derivație a aragazului. V-am spus doar: sînt un om cu idei. Dacă vreți numai să vă mutați cu scaunul puțin mai încolo; țeava este chiar la spatele dv. Nu vă speriați: e închisă. Nu vedeți? I-am făcut și un robinet. Un moment, să caut chibriturile. Ce spuneți? Miroș de gaze? Sînteți sigur? Mda... n-ar fi exclus să existe pe undeva o mică defecțiune. Bine: nu voi mai aprinde chibritul! Da, da... ne potrivim la gusturi: nici mie nu-mi place să sîr în aer. O să renunțăm la cafea. Vă servesc mai bine o dulceăță și un pahar cu apă. Nu! Nici după apă nu trebuie să mă deranjez pînă în bucătărie. O am în casă. Ha, ha! Îmi place figura dv. mirată. Ați uitat că sînt un om cu idei? Am făcut o mică spărtură în zid și am tras o țevă pînă aici. N-o căutați, că n-o găsiți. E sub tabloul acela. Ce poate să mascheze mai bine o chiuveță decît o „natură moartă”? O dăm la o parte și... iat-o! Deschideți cu încredere ro-

Sînt un om cu idei

binetul. Dar mai întîi puneți paharul dedesubt. Poftim? Nu curge? Nu se poate! Doar l-am montat chiar eu, cu mina mea. Răsuciți mai tare! Așa! Să avem răbdare. Trebuie să vină apa. Vine? Unde, că eu n-o văd. Poftim? De sub ușă? De sub care ușă? Aha! Dinspre bucătărie. Trebuie să fie pe undeva o mică defecțiune. Un moment: mă duc să văd ce s-a întîmplat. Mda: s-a umplut chiuveța... S-a umplut și bucătăria... Nu vă neliniștiți. O opresc imediat. Nu aveți din întîmplare la dv. o cheie franceză? Nici măcar un ciocan? Destul de rău... Nu ar trebui să plecați de acasă fără două-trei unelte în buzunar. Se rezolvă. Mă duc pînă la mecanic, să-l rog să oprească apa în tot blocul. Vă rog să mă așteptați. Vin imediat.

Gata! A oprit-o. Am avut dis-

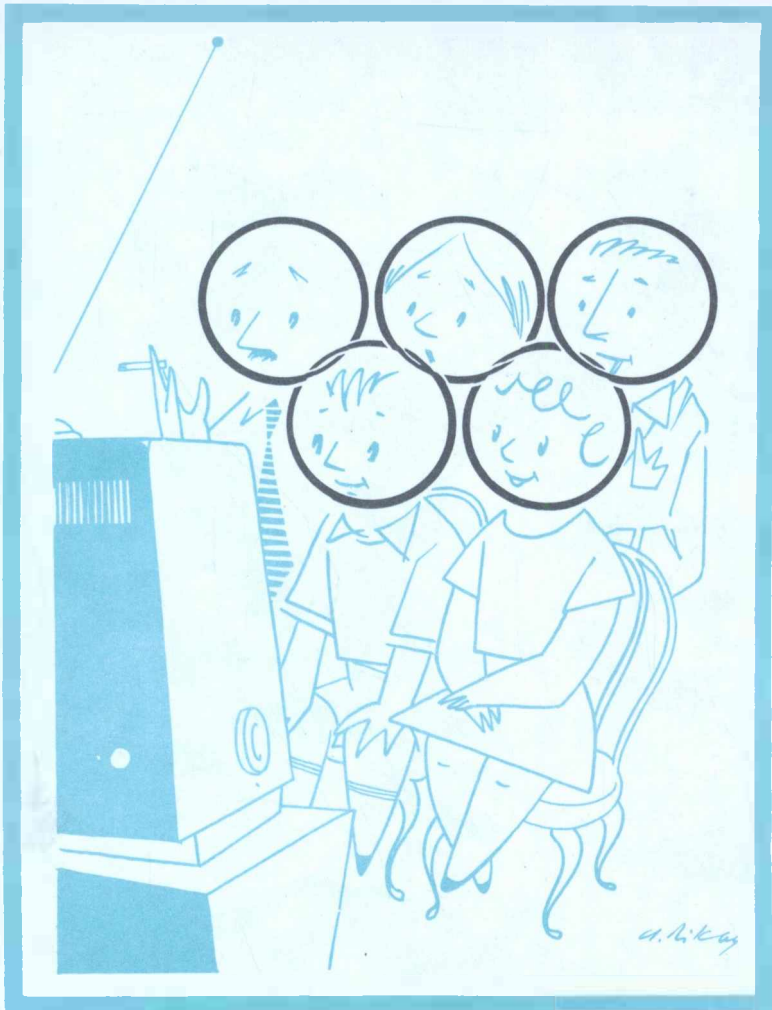
cuții cu el, fiindcă tocmai făcea baie. Era plin de săpun; dar i-am spus că este un caz grav și să nu pună interesele personale înaintea intereselor blocului. Vai! Dar între timp vi s-au udat șosetele. A, nu! Nu e nevoie să vă duceți să vă schimbați. Tot eu rezolv și asta. N-am putut să vă servesc cu nimic, dar o să vă usuc ciorapii. Cum unde? În balcon? A, nu! Cum o să-i întind pe sfoară? Nu e frumos. Am instalat acolo un mic uscător de rufe. E perfect închis, iar înăuntru am pus un ventilator cu legătura la priza din cameră. Da, e drept: ar fi fost mai frumos să pun flori, dar florile ajută prea puțin la uscarea rufelor. Or, eu sînt un om practic. Și cu idei. Vă rog să vă descălțați cu toată încrederea. Așa. Acum îi punem în uscător, iar dv. apăsați vă rog pe primul buton. Știți: este contactul ventilatoru-

lui. Acum apăsați și pe al doilea. Acela este în legătură cu becul, fiindcă i-am făcut și lumină interioară. Ca la frigidere. Ați apăsat? Și atunci de ce nu merge ventilatorul? Dar pe al doilea ați apăsat? Și atunci de ce nu se aprinde becul? Unde sînteți? Ah! S-a stins și lumina în casă. Fiți calm. Am niște lumînări. Veniți cu mine. Le am în camera cealaltă. Vedeți că ușa... ah! V-ați lovit? Nici n-am apucat să vă explic: ușa nu mai este aceea care se vede, pentru că am spart zidul și am făcut altă ușă, mascată, în colțul celălalt. Știți, e mai estetic. Mergeți de-a lungul zidului, că o găsiți. Unde sînteți? Între haine? Ah! Ați intrat în șifonier! Stați acolo. Vin eu spre dv. Un moment, aud bătăi în ușă. Mă duc să văd cine este. Exact: era vecinul. S-a stins lumina și la ei. Înseamnă că e pe undeva un scurt-circuit. Nu-i nimic. Am lumînări suficiente. O să-i dau și lui. Dar mai întîi, luați lumînarea dv. V-am aprins-o... Ah! V-ați ars? Nu-i nimic: o să vă pun o compresă cu apă. Poftim? Da! Aveți dreptate: apa e oprită. Dar nu-i nimic. Jos, în fața blocului avem jetul acela... Ba da! Funcționează. Nu, de la acela n-am făcut încă nici o derivație... deși, poate... Dar de ce nu-mi răspundeți? Nu cumva nu mai sînteți aici? Alo! Nu coboriți pe întuneric! Veniți înapoi! Veniți, că am găsit soluția: am putea trage un fir de la blocul de alături... Sau să facem contact cu firma magazinului de vizavi. Am avea și lumină în culori... pentru că sînt un om cu idei... om cu idei... cu idei... idei...

FRED FIREA

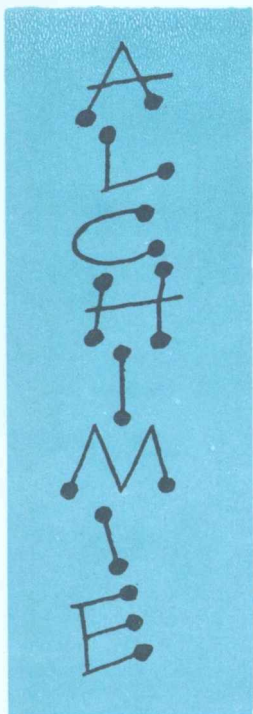
„SALON LITERAR“

(Urmare din pag. 4)

Familia Popescu între 10 și 25 Octombrie.

Desen de RIK AUERBACH

de ȘTEFAN TITA

*Cind toamna se ridică dinspre plaur
Ea îl întrece chiar pe Paracelsus,
Că doar la 20 de grade Celsius
În calea ei transformă totu-n aur!*

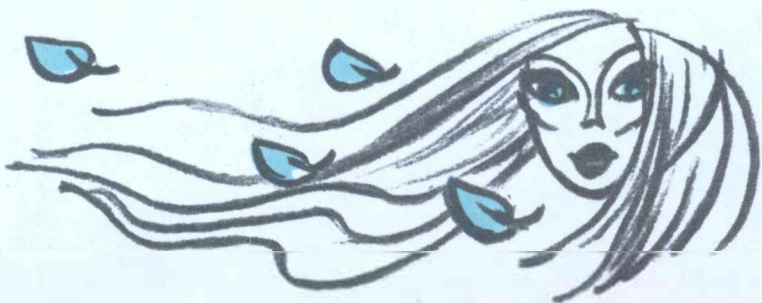
*Nu ține sub a focului văpaie
Substanța, după magice rețete,
Ci folosește mijloace discrete:
Lumina ei ca mierea de bălaie.*

*E parcul plin de grea aurărie
Exact ca în castele medievale,
În care policandre și pocale
Împrăștie o strălucire vie...*

*Castanu-acum se-mbracă în brocarde
Iar teiul, fiind mai liric din născare
Își leagănă o frunză ca o floare,
În timp ce plop-u-i faclă care arde..*

*De aur e și ziua pînă trece
În noapte, cînd încet, pe nesimțite,
Se lasă toate-ușor învăluite,
În aurul de lună mat și rece...*

*Și aur fiind atît și ici și colo,
O matură vecină colilie,
În ton cu noua toamnă aurie
A devenit mai blondă ca Apollo...*

iar în stînga pe una ciaciră, de se părea că stă cu ochii tot pe mine.

A început să citească madam Ivonica Miculescu, mama lui nea Ghiță Miculescu, administratorul financiar. Ne-a citit o poveste lungă în care spunea că dumneai iubeste și suferă pentru un prinț cu părul blond, care a plecat în țările calde... Și că îl așteaptă într-o pădure plină cu zîne, într-o barcă poleită cu aur și trasă de doi pești zburători...

Eu, domnule președinte, mi-am dat cu socoteala că femeia asta trebuie să-și fi pierdut certificatul de naștere, și că nu-și mai poate socoti vîrsta. Și dacă o fi iubit-o vreunul în tinerețe ăla trebuie să fi fost prea nevoit, și a murit sau de scîrbă sau de bătrînețe.

Ciacira de alături însă căzuse la patimă și lăcrima de nefericirea Miculescăi. Din cînd în cînd își răcorea sufletul:

— Vai, cită gingășie!... Vai, cită pasiune!...

Domnul Praștie adormise priddidit de țăiculiță sau de osteneală. Cînd a simțit însă că s-a terminat cu cititul bucății, s-a trezit și dumnealui și a început să aplaude de parcă să dărime odaia. Atunci l-am întrebat și eu, ca prostul:

— Bine, domnule Praștie, dumneata de ce aplauzi, că ai dormit tot timpul și n-ai auzit nimic!? Dumnealui însă mi-a retezat-o scurt.

— Ce-are aface... Eu sînt critic și trebuie să am o părere!

N-am mai stăruit pe chestia asta, fiindcă eu eram străin în casă și nu cunoșteam obiceiurile. Și de ce să mă făc de ris pe gratis!

După Miculeasca s-a ridicat unul și ne-a citit o chestie în care o femeie a născut un băiat la opt luni și paisprezece zile după nuntă, din care cauză bărbatu-său a intrat la bănuială, și a ținut-o cu bănuiala vreo treizeci de zile după care s-a sinucis.

Maestrul Trifoi și-a dat cu părere:

— Era un tip „depresiv“.

Domnul Praștie care ca după orice sfîrșit de cetanie se trezise din somn, a fost de altă părere.

— Eu cred că era... „maniac“.

Maniac, depresiv, tot pe acilea se învîrteau. Pînă cînd se ridică madam Blezu și o rotunjește. Că nu era nici maniac, nici depresiv, ci... gelos. Și că n-avea nici un fel de dreptate să-și bănuiască nevasta pentru o diferență de paisprezece zile.

Eu, care am șapte copii, și pot

spune că sînt expert în chestii de astea, nu-mi caut de treabă și sar în sus.

— Pardon, madam. Diferența asta de 14 zile este suspectă. Omul era în dreptul lui să cadă la bănuială.

— Ba nu!

— Ba da! Pe mine nu mă mistifică nimeni!... Că am avut, să mă scuzați, șapte cazuri cu nevas-tă-mea.

Maestrul Barbu Trifoi a dat să ne împace:

— De ce nu cedați, domnule Magnificențius? Este o chestiune atît de meschină!

— Ce meschină, domnule! Dumneata crezi că în chestii din astea merge ca la literatură?

— Atunci cedați dumneavoastră, doamnă Blezu!

— Nu cedez deloc: că și eu primul copil l-am avut cu douăzeci de zile înainte de termen.

— Cu douăzeci de zile? Și te-a mai ținut bărbatul la ușa lui? Aoleo, moarte de om făceam!

Auzindu-mă, doamna Blezu s-a ridicat în picioare, năzuind să mă cîrpească.

— Atunci, mă bănuiești că l-am avut de fată mare? Mizerabilule, am să te dau în judecată. După care m-a făcut bețiv.

— Te-a făcut bețiv?

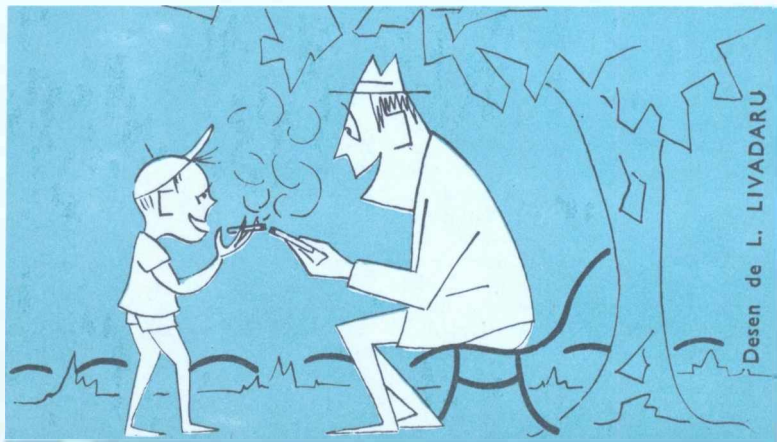
— Da, domnule președinte, m-a făcut bețiv... Pe mine, care în viața mea nu m-am îmbătat decît o singură dată... Și atunci, în interesul serviciului, ca să nu-l supăr pe domnul Praștie așa ca să nu-și mai plătească datoriile față de firma unde slujesc.

— Continuați.

— Domnul Praștie m-a luat de braț și m-a scos pe ușă afară, chipurile, să nu se facă scandal. Maestrul Trifoi mi-a adus pălăria și umbrela, pufînd pe nări de ciudă că i-aș fi stricat sindrofia. După trei zile m-am pomenit cu citația ca să mă înfățișez la judecată: Domnule președinte și onorat tribunal, acum că am intrat la năcaș, vă rog să faceți ce-o spune legea și cum v-o slobozi inima... Dar să mă credeți că pentru mine n-a fost decît o chestiune contabilă, în care m-a împins dracul să fac pe expertul. Scoboriți-mi osînda, la minimum de amendă, și mă jur că de acum înainte n-am să mai țin socoteala ălora de fac copii cu termen redus și susțin că asta este treabă descurată și legală...

Judecata a fost mai indulgentă și l-a achitat...

PAUL CONSTANT

Desen de L. LIVADARU

— Vă mulțumesc frumos, nene!
— Ce cuviincios vorbești! Asta, creșterele!

ISTORIA PRAFULUI

DE LÎNGĂ DRUM

— SAU CUM S-A ALES PRAFUL DE... PRAFUL HIDROFOB —

Istoria asta am văzut-o prin gaura cheii în ziua când s-a ținut concursul pentru a se angaja șeful lotului Cluj al Întreprinderii 3 Izolații București. Pe gaura cheii, tot examenul se vedea ca la televizor. Chiar mai bine, pentru că la gaura cheii nu se întâmplă defecțiuni tehnice, nu se alungește imaginea, nu se lățește, nu se ondulează, nu se voalează, nu tremolează și nu se arde tubul catodic.

M-am pus pe recepție. Am recepționat pe micul ecran de la broasca ușii un candidat și o comisie, formată probabil din tot felul de tovarăși cu răspundere de la Întreprinderea 3 Izolații.

— Ești pregătit să răspunzi la câteva întrebări de specialitate? — întrebă președintele, cu un ton care nu prevestea nici un pic de indulgență examinatorie.

— Sînt pregătit! — se încăpățîna candidatul.

— Ei bine, poftim: ce faci dacă, fiind șef de lot, îți sosesc într-o zi douăzeci de vagoane încărcate cu praf hidrofob?

Noroc că aveam dicționarul ăl mare la mine. Am deschis repede la litera „h”. Așa... hidroavion..., hidrocarbură, hidrocefal, aha, poftim și hidrofob. Da, praf hidrofob, adică praf care izolează împotriva infiltrației apei, folosit îndeosebi la acoperișuri. Cine știe cite sute de acoperișuri izolezi cu douăzeci de vagoane cu praf!

— Ei? — zice nerăbdător președintele comisiei — Ce faci dacă-ți sosesc douăzeci de vagoane cu praf hidrofob?

— Îl descarc tot și-l las în drum! — răspunde candidatul prompt.

Îmi păru rău de el. Așa tânăr, și-și ratează cariera pentru un răspuns negîndit.

— Va să zică, îl dai jos — repetă președintele comisiei.

— Și-l las în drum. — insistă încăpățînat candidatul.

— Bravo! — dădu din cap președintele. — Răspunsul e bun. Numai că blochezi strada.

— Aveți dreptate — recunosc candidatul — Nu-l las în drum. Îl trîntesc lîngă drum. Eventual, chiar lîngă depozitul de materiale T.R.C. De-a valma, în aer liber. Trîntesc mormane de praf. Dealuri. Munți hidrofobi.

— Excelent! — radia președintele satisfăcut. Dumneata o să devii un bun șef de lot! Dai răspunsuri exacte. Dar să continuăm examenul. Te-ai gîndit că acest praf sosește ambalat în saci?

— M-am gîndit, dar asta nu mă incomodează. Cînd trîntesc sacii jos, se fac... praf.

— Bravo! — repetă președintele — Dar cine rîde?

Într-adevăr, dintr-o direcție oare-

care venea un hohot de rîs. Dar în acea direcție nu era nimeni. În acea direcție era ușa și nimeni nu știa că de partea cealaltă eram eu, care nu știu să-mi stăpînesc rîsul.

Președintele mai privi o dată în jur și continuă examinarea.

— Pînă aici este bine. Acum să zicem că începe să bată vîntul. Ce faci?

— Nu fac nimic. Pentru asta există vîntul, ca să bată și să spulbere praful. Doar n-o să spulbere vîntul douăzeci de vagoane.

— Just. Și dacă plouă?

— Cu atît mai bine. Praful hidrofob este făcut tocmai pentru ploaie: nu se teme de apă.

Președintele își frecă minile:

— Bravo. Dumneata ești ca și reușit la examen. La proba de praf hidrofob ai nota zece. Ei, cine rîde acolo?

Dar acolo nu rîdea nimeni. Acolo era ușa.

— Să vedem acum mai departe cum stai cu celelalte probe — continuă președintele. Pentru proba de plăci de beton te-ai pregătit?

— Bineînțeles.

— Atunci inchipuiește-ți că ți-au sosit cîteva vagoane încărcate cu plăci de beton spumos, din acela care se folosește la termoizolații. Ce faci?

— Le trîntesc jos, tovarășe președinte.

— De ce le trîntești?

— Ați greșit întrebarea, tovarășe președinte. Nu contează de ce. Contează de unde le trîntesc. Direct din vagoane. Și contează unde le trîntesc. Direct jos. Pînă descarc vagoanele, plăcile se fac praf.

— Chiar praf?

— În orice caz, din fiecare placă mare, se fac 2-3 mai mici.

S-a auzit o bufnitură. Întreaga comisie s-a întors spre ușă, dar n-a

văzut nimic. Numai eu m-am ridicat de jos, frecîndu-mi un cucui. Căzusem de uimire.

Președintele continuă discuția.

— Bravo, tovarășe. Ai răspuns bine. Dumneata ai să fii un șef de lot, cum ne place nouă. Dacă faci plăcile praf, iar praful îl faci harcea-parcea, înseamnă că am găsit omul care ne trebuie. Te angajăm. Ai grijă, că în curînd vor începe să sosească alte plăci de beton. Dă cu ele de pămînt și lasă-le în plata domnului. Succes în muncă, tovarășe!

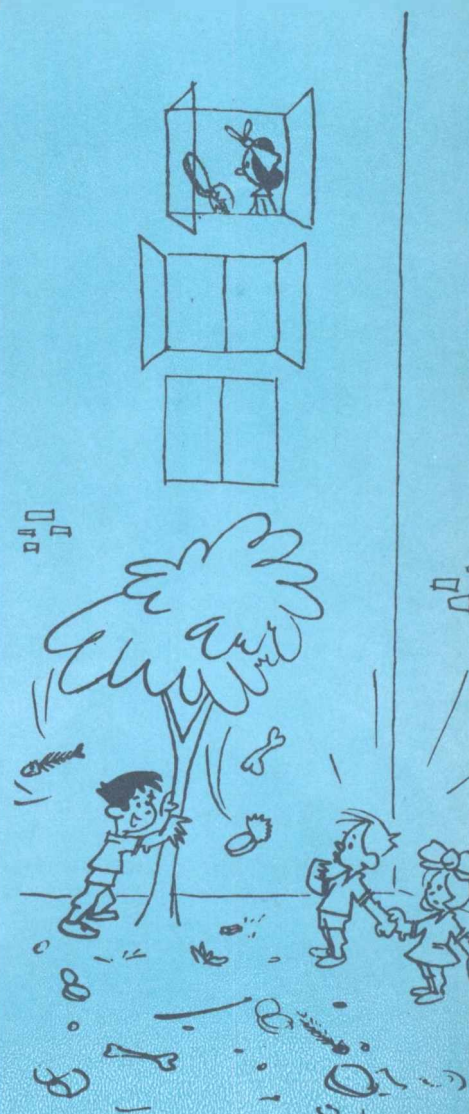
Mai departe, nu știu ce i-a mai spus, pentru că eu am plecat de la gaura cheii. Eu sînt băiat bine crescut și nu-mi place să mă prîndă careva ascultînd pe la uși. Mi-ajunge cît am văzut.

Cui i-am povestit istoria asta auzită cu urechile mele, vă spun curat, nu m-a crezut. Zice că am inventat-o. Dar eu pot să vă dovedesc că nu are dreptate. Ca dovadă, respectivul șef de lot a fost angajat. Și lucrează. Cine nu crede, să se ducă la Cluj și să privească lîngă depozitul T.R.C. O să vadă muntele hidrofob construit din 20 vagoane praf trîntit de oamenii lotului și uitat de dumnezeu. În plus, lîngă „IIS Armătura” poate să vadă și cîteva dealuri din plăci de beton, făcute harcea-parcea.

Ceea ce dovedește că eu nu spun bancuri. Dovedește că examenul pentru angajarea celui care le-a încurcat pe toate a avut loc. Acum să vedem dacă o avea loc și vreun examen pentru unul care să le descurce pe toate. S-ar putea să se țină. Dar despre acest lucru, vă rog să nu mă întrebați pe mine. V-am spus că sînt băiat fin: eu unul pe gaura cheii nu mă mai uit!

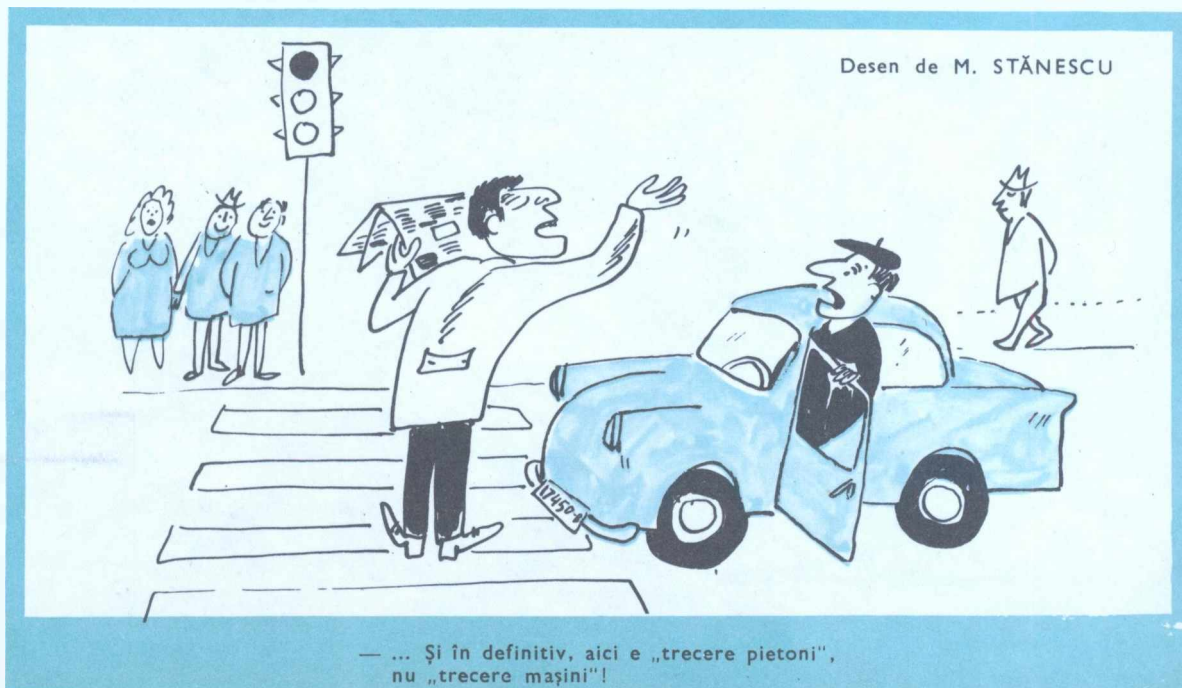
VICTOR PIȚIGOI

Se aruncă gunoi în curțile interioare

-- Stați să vă scutur niște nuci!

Desen de C. CRĂCIUN

— ... Și în definitiv, aici e „trecere pietoni”, nu „trecere mașini”!

PĂRINȚII ÎȘI AMINTESC

De ce se supără oamenii cînd copiii joacă fotbal în curte?... Doar joacă bine și încă după noul sistem „patru-doi-patru“. Că numărul jucătorilor este mai mic decît cere acest sistem, asta nu înseamnă nimic, important este să se respecte principiul! spune Vovka. Și Vovka știe ce spune.

Cu toate acestea, oamenii virșnici nu sînt mulțumiți.

Numai tatăl lui Vovka zise:

— Vezi, sportul este... într-o oarecare măsură, chiar folositor... Este adevărat că împrejur sînt geamuri!...

Și din balcon observa că totul este în ordine.

Să nu uităm însă că fotbalul e fotbal și de acest lucru trebuie să se țină seama. Dar cînd Vovka, printr-o pătrundere impetuoasă și o lovitură fulgerătoare, trimise mingea spre poartă, iar Iurik cu capul respinse mingea în „ultimă instanță“, tatăl lui Vovka îi strigă: „Gură-cască!“ și ieși în curte. Și mama lui Iurik se prezentă pe terenul de fotbal.

— Bravo! Scumpul meu băiat! și începu să-și sărute odorul pe fruntea cu vinătăi, el însă nu avea timp de giuguleli; jocul continua.

Nu trecu mult și în curte apărură: bunicul lui Ghenka și bunicul lui Kolea.

Bunicul lui Ghenka, cînd își văzu nepotul, strigă furios:

d e L. P L A T O N O V

— Iar mi-ai luat bocancii, trîntorule!

Sărmanul Ghenka se fisticise într-atîta încît începu să lovească mingea numai cu mîinile și, bineînțeles, fu imediat penalizat.

Vovka, așezînd mingea pe locul de pedeapsă, se îndepărtă să-și ia elan... Iurik, cu burta scoasă în afară, se pregătea să primească mingea... Și aici din nou se amesteca-

— Ce vreți să faceți? — se neli-niști tatăl lui Vovka. Dv. sînteți, ca să zic așa, femeie...

— N-are nici o importanță.

— Mă rog, puteți sta. Dar eu îmi declin orice răspundere.

Tatăl lui Vovka se duse în cel mai îndepărtat colț al curții ca să-și ia elan.. Mama lui Iurik își puse mînușile și se opri în poartă, luînd

D I N L I T E R A T U R A
S A T I R I C Ă S O V I E T I C Ă

ră în joc oamenii virșnici.

Tatăl lui Vovka își dădu fiul la o parte:

— Lasă-mă pe mine să trag. Tu ai s-o scrîntești din nou, — spuse el suflecîndu-și pantalonii.

Mama lui Iurik se revoltă și strigă:

— Nu-i cinstit! Dumneata ești om în toată firea!

Tatăl lui Vovka răspunse că faptul nu prezintă o importanță prea mare și se îndepărtă să-și ia elan.

— Bine! — spuse mama lui Iurik — Bine! Trage! Dar în poartă am să stau eu! Iurik, dă-mi mînușile!

o atitudine de portar adevărat. Elan...

Lovitura!...

Mama lui Iurik făcu un salt și, dintr-o săritură acrobatică, prinse mingea în brațe.

Toți fotbalistii, chiar și Vovka, care fusese scos din joc, strigară „Ura“, iar mama-portar se apropie de Iurik, îl sărută din nou pe frunte și spuse:

— Du-te la bunica, cere-i bani și cumpără-ți înghețată, eu voi continua jocul.

Iurik plecă, iar meciul reîncepu cu o vigoare și mai mare.

Cînd mingea ajunse la Ghenka, bunicul său începu să strige:

— Ghenka, trage tu!... Trage tu!... Eh, păi ăsta-i joc? Ia scoate-ți bocancii să trag eu ca pe vremuri. Îl dădu la o parte pe Ghenka și-i luă locul pe teren.

Și în cealaltă echipă interveniră schimbări: în locul lui Stefka intră bunicul său.

Apoi începură să vină de la serviciu și alți părinți, drept care urmară noi schimbări. Astfel tinerii fotbaliști trebuiră să se retragă lingă gardul de scindură, ca să nu-i încurce pe cei în virștă.

Peste puțin timp, în curte apărură Grigorie Mateevici, juristul de la apartamentul douăzeci și trei. Și el ținea să-și amintească de vremurile tinereții.

— Eu sînt stingaci — spuse el — și aș putea să fiu de folos în calitate de atacant stînga...

I s-a răspuns că echipele sînt complete, dar că ar putea fi arbitru.

— Minunat! se bucură juristul. Arbitrez; asta-i și specialitatea mea.

Luînd fluierul de la paznic, dădu semnalul începerii jocului.

Scorul era de 17:14 pentru echipa lui Vovka, cînd bunicul lui Ghenka atinse mingea cu mîna.

Grigorie Mateevici se bucură foarte mult și hotărî o lovitură de la unsprezece metri.

Tatăl lui Vovka se retrase din nou în cel mai îndepărtat colț al curții... Mama lui Iurik își luă din nou atitudine de portar...

Elan...

Lovitură!...

Dzînn! — un geam de la etajul al doilea se făcu țândări.

Părinții și buncii înlemniră pentru o clipă, apoi, ghiontindu-se, o luară la fugă.

După vreo douăzeci de minute, buncii și mama lui Iurik intrară în casele lor în virșul picioarelor.

Numai tatăl lui Vovka ieși ultimul din ascunzătoarea sa.

Caraghios!... Nici nu băgase de seamă că spărsese geamul de la propria sa locuință.

— Ah! Papă-Lapte, gîndește-te doar cîte perechi de pantofi mi-aș putea face din pielea lui!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

Traducere de
TEODOR HOLBAN

O ÎNTÂMLARE ÎN MOZAMBIC

S A U

CUM S-A ORGANIZAT ACOLO ENTUZIASMUL GENERAL

Din punct de vedere geografic, Mozambicul este o insulă locuită de negri și stăpinită de albi. Negrii respectivi au trăit de cînd lumea și pămîntul în Mozambic, iar albi au trăit de cînd lumea și pămîntul în... Portugalia. Sînt portughezi.

O parte din populația Mozambicului trăiește foarte bine. Întîmplător, aceștia sînt portughezii. Altă parte din populație trăiește foarte prost. Aceștia sînt mozambicanii. Pentru asta, băștinașii le sînt portughezilor... recunoscători.

Această descoperire — în ce privește recunoștința — a fost făcută de presa portugheză. Dar o știu și mozambicanii: au aflat-o din ziare.

Tot din ziare au aflat că președintele portughez, Américo Tomas, va face o vizită oficială în Mozambic.

Băștinașii trudiți și nemîncați, cum l-au văzut pe stăpînul lor jovial și bine hrănit, n-au mai putut răbda și au izbucnit în... urale.

Da, ce vă mirați? Scrie în ziare. În ziarele... portugheze. Altceva nu scrie în ziarele portugheze: ce căutau cei 5 000 polițiști care au venit și ei să-l aclame pe președinte... amestecați prin mulțime? Poate veniseră să mai liniștească entuziasmul oamenilor, sub lozinca: „care nu strigă ura, umflă-l!”

Programul însă nu s-a încheiat aici. Etapa următoare conținea un alt număr de atracție: o delegație de negri s-a apropiat de automobil și i-a făcut președintelui o manifestație de... protest.

Au intervenit imediat polițiștii, care, împărțind cu dărnicie populației bunuri de larg consum de tipul gazelor lacrimogene, au reușit să tempereze „entuziasmul” băștinașilor. Și în aceeași clipă, cînd negrii se mai aflau încă sub influența gazului lacrimogen, aparatele fotografice au început să țâcăne. Și tot în ziarele portugheze au apărut, pesemne, fotografiile cu următoarea explicație: „Băștinași plîngînd de bucurie la sosirea președintelui...”

Explicația adevărată va fi dată însă în curînd: „Băștinași plîngînd de bucurie la plecarea președintelui și a celorlalți portughezi...”

Ptg

Rasiștii din Rhodesia de Sud cer acordarea independenței acestui teritoriu în condițiile menținerii dominației lor.

GUVERNUL SMITH: — Ar trebui să te bucuri dacă guvernul tău ar vrea să schimbe, cu un ceas mai devreme, colonialismul cu „independența”!...

Desen de V. TIMOC

GREVA LAPTELUI ÎN FRANȚA

— Și nu uitați, domnii mei: Înainte de culcare un pahar cu lapte Calmează nervii...

Desen de A. POCH

Muncitoare și sardele

La prima vedere s-ar părea că nimeni nu are de ce să invidieze soarta sardelelor. Într-adevăr, nu e deloc agreabil ca, în timp ce te zbungui voios în apele calde ale golfului Valenciei, să nimerești în ochiurile fine ale unei plase pescărești și să poposești, laolaltă cu alte cîteva zeci de mii de surate de-ale tale, într-o conservărie din Muira.

Dar în acest orașel din sud-estul Spaniei, cele mai de compătimit nu sînt sardelele. Mai puțin numeroase decît ele, dar la fel de inghesuite, în fabricile vechi și întunecoase de aci lucrează numai femei — zece mii cu totul. De ce numai femei? Pentru că munca migăloasă de curățire și sortare a milioanei de sardele cere, după cît se pare, o răbdare și o minuțiozitate specific feminine.

În fabricile de conserve din Muira se lucrează nouă ore minimum și paisprezece ore maximum. Dar există și excepții. În sus, nu în jos. Adică atunci cînd sardelele dau buzna, ziua de muncă se lungeste pînă la optsprezece ore. Asta nu înseamnă însă că domnește anarhia. Există și ceva care rămîne neschimbat, și anume salariul, cu care fiecare muncitoare își poate cumpăra la capătul celor nouă (sau paisprezece, sau optsprezece) ore de lucru, două cutii și jumătate de sardele. Cele cu o vechime de peste zece ani ajung pînă la un salariu echivalent a trei cutii.

Decapitarea sardelelor se face cu un fel de briceag scurt și ascuțit. Ce se întîmplă dacă briceagul nimerește nu în pește, ci în deget? Îl taie, evident. Din fiecă sută de femei care muncesc la conservării, douăzeci și una pot număra pe degete, cel mult pînă la nouă.

Ce se întîmplă cu o muncitoare accidentată sau bolnavă? Bineînțeles, stă acasă. Pe contul cui? Al ei! Orice oră de absență este socotită la dublul oricărei ore de prezență. Cu alte cuvinte, ajutorul de boală se plătește, dar nu muncitoarelor, ci patronilor.

Exact jumătate din cele zece mii de femei care lucrează la fabricile din Muira sînt analfabete. Celelalte au făcut cîteva clase elementare, dar și ele uită cu timpul slovele. Căci, din exces de comoditate probabil, nu prea se ocupă cu cititul după cele optsprezece ore de muncă zilnice.

Cazarea lor se face în general în barăci de lemn, unde încap cîte opt într-un „dormitor” de 3 și 3,5 metri. În această privință le ajută cu siguranță experiența dobîndită în ambalarea sardelelor.

Așadar, între acestea din urmă și muncitoare, care sînt mai de compătimit? Pentru a da un răspuns corect, să ținem seama de faptul că nu toate sardelele sînt pescuite, dar toate muncitoarele muncesc.

N. AURELIU

ARHIMED

— Tăticule, știi că problema pe care mi-ai făcut-o mata ieri era greșită?

— Greșită? Cum greșită?
— La triunghi, suprafața e supra doi, nu supra trei.
— Păi e triunghi...
— Da, dar e supra doi.
— Bine, doi.
— Trei.
— Vezi, ți-am spus eu...
— Nu, trei am luat în catalog.
— Cum, mi-a pus trei? Le-arăt eu lor. Miine ce ai?
— Fizica, tăticule... Avem o problemă cu principiul lui Arhimede.

— Dă-o-ncoa!
— Uite-aici... Asta. Eu mă duc la bunica, la televizor, că e seria a III-a la Val Vîrtej...

— Du-te! Hm... Auzi?! Trei la matematică! Mie! Nu se poate. Copilul e copil. Țasta e principiul meu. Dar care o fi fost principiul lui Arhimede? Și nici nu găsesc unde o fi cartea de fizică. Uf, parcă ar fi intrat în pămînt... Ia să-l întreb eu pe Nae. Ce telefon are? Aha... îl am!

— Alo, Nae!... Scumpule, aici Costache... Auzi, fă-mi un serviciu... A fost unul Arhimede... Ce-a zis ăsta, mă?

— Cum îl cheamă?
— Arhimede.
— A, ăsta e ăla cu baia... S-a așezat într-o zi în baie și a strigat: Erica! Probabil și-a chemat nevasta să-l frece pe spate.

— Și care era principiul lui?
— Măi Costache, amănuntul ăsta îmi scapă, dar îți dau numărul de telefon al lui Botea, de la aprovi-

zionare. Țasta cred că știe, că doar colindă prin toată țara.

— Alo, Botea? Aici Costache... Auzi, tu știi ceva despre Arhimede?

— Lucrează la noi?
— Nu, măi... Țala cu baia, cu principiul, cu Erica...

— A, cel din fizică? Știu... Aproximativ era cam așa: Cînd s-a scufundat în baie, a dat afară...

— Cine măi, el?
— Nu, frate, apa!
— Aha... și???
— Și... mai bine ți-l întreb pe Aristide, că el lucrează la I.C.A.B. și se pricepe la apă.

— Alo, Aristide?

— Da!
— Auzi, iartă-mă că te deranjez, dar mă preocupă o problemă: Ce-a făcut Arhimede, după ce s-a scufundat în baie?

— Păi s-a săpunit!
— Lasă gluma... A descoperit el ceva...

— O fi descoperit că nu curge apa caldă...

— Nu, altceva, pe linie de fizică...

— A, știu, era egal cu apa...
— Cu care apă?
— Cu apa vărsată.

— Mă, tu știi principiul exact, că doar lucrezi la ape?

— Lucrez eu la ape, dar nu iau contact cu ea, decît cînd o beau. Dar îți dau un sfat. Vișan, știi că are cunoștințe multilaterale. Nu ți-aduci aminte ce bine cunoștea rezultatul meciului cu Farul? Dacă

Desen de GH. CHIRIAC

— Ce zici, n-au cuțite!
— Nici nu trebuie!...

mai și bătea Farul, ar fi fost exact cum spunea el. Întreabă-l pe Vișan!

— Bine, dar ăsta e principiu din fizică...

— Perfect. Vișan e omul... Știi doar ce condiție fizică are...

— Alo, Vișan? Aici Costache...
— Ura bă'țas!
— Măi, iartă-mă că te sun la ora asta nupțială.

— Nu face'mic! Știi ca'pă meci! Cu băieții... La un p'hărel! Ce faci?

— Vișane, scoate-mă din încurcătură. Mă obsedează Arhimede...

— Cu ci... ne joacă? Cu Rapidul, face X...

— Nu măi... Cel din fizică... Cu baia... Cu Erica...

— Taci măi... Nu fi vulgar... Cu Erica-n baie?!? Grozav!

— Vișane... te implor... Alo... Alo...

— Tiii... grozav! Er'ca!... Sforrrr!...

— S-a dus principiul! A admorit! Ce mă fac?

— Tăticule, am luat 10 la fizică.

— Ce-ai făcut, măi?
— Am luat 10 la fizică...

— Cum, măi?
— Știi, ieri n-am fost la bunica,

la televizor. Am fost în bucătărie și mi-am făcut problema. Mi-a dat exact. Și să știi că e foarte interesant principiul lui Arhimede.

— Și tu ai luat cartea cu tine?
— Da, tăticule. Mă îndrept eu și la matematică.

— Măi, să nu te surmenezi!
— Nu, tăticule, n-avea grijă.

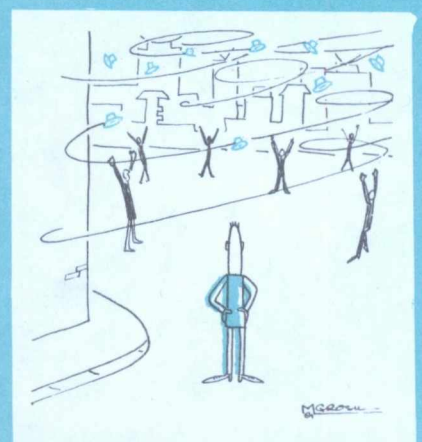
Dar mata ce ai, că ești cam galben la față?

Hai, hai, pleacă de-aici. Și cînd te gîndești că sînt unii părinți cu principii greșite! Unde-o fi fizica? Aha... Arhimede... Ia să vedem... Un corp scufundat în apă...

OIDIU DUMITRU

(17)

PĂȚANIILE
LUI PĂȚITU

Desen de GROSU MIHAI

Răbojul Urzicii

Deandoselea și deandaratele

Deandaratele și deandoselea numerotate sînt scaunele Cluj din „Republica” cinematograful la.

Ați înțeles ceva? Dacă n-ați înțeles nimic, e bine. Fiindcă niți persoanele care frecventează cinematograful „Republica” din Cluj nu înțeleg de ce, la acest cinema, scaunele sînt numerotate deandoselea și deandaratele.

Numerotarea lor nu se începe, ca la toate cinematografele din lume, cu primul rînd din față.

La acest cinema din Cluj (incolo, cinematograful nou și frumos) numerotarea scaunelor începe deandoselea: de la ultimul rînd din fundul sălii.

Scaunele din ultimul rînd al sălii sînt numerotate, din unu în unu, de la 1 pînă la 63, iar scaunele din al doilea rînd din fund sînt numerotate, tot așa, din unu în unu, de la 64 pînă la 118.

Dar această numerotare deandoselea nu e măcar consecventă. De la al treilea rînd (bineînțeles, din fund) care începe cu scaunul nr. 119, numerotarea nu mai e tot din unu în unu (adică 119, 120, 121, etc.) ci pe sărite, din doi în doi, și numai cu numere fără soț: 119, 121, 123, etcetera, — pentru ca scaunul cu care se termină acest rînd să apară, din senin, numerotat cu soț: 120.

Iar al patrulea rînd din fund e și mai fistichiu: începe cu 189 și continuă tot așa, pe sărite, din doi în doi, dar nu ca pînă acum, progresiv, ci, de data asta, deandaratele: 189, 187, 185 și așa mai departe, pînă la capătul rîndului, unde, și aici, apare din senin un număr cu soț: 190.

Această numerotare a scaunelor, deandoselea și deandaratele, provoacă o serie întreagă de neplăceri spectatorilor, care își găsesc cu greu locurile, după multă tevatură, cu agitație și cu enervări.

Poftim de asistă cu bună dispoziție, în aceste condiții, la un film, la cinematograful „Republica” din Cluj!

În aceste condiții, nu e decît o soluție: normal numerotate fie să scaunele Cluj din „Republica” cinematograful la!

C. CRISTOBALD

Responsabil cultural

La uzina constructoare de mașini din Reșița, responsabil cultural al secției mecanică grea e tovarășul Tudoriu Mihail.

Doar cu numele. În realitate, e numai responsabil. Nu și cultural.

Cultural nu e, fiindcă n-are activitate. (Din cauza dezinteresării dumnealui, brigada artistică pe care o conducea nu mai funcționează de luni de zile).

Responsabil însă este. E... responsabil de această situație.

Gestionar la bufet.

Gestionarul Predescu Grigore de la bufetul din comuna Dobriceni (raionul Horezu, regiunea Argeș) falsifică băuturile și le vindea cu suprapreț.

Acum nici nu mai falsifică, nici nu mai ia suprapreț.

E drept, nici gestionar nu mai e.

Între I.G.O. și I.P.A.C.H.

I.G.O. e „întreprinderea de gospodărie orășenească” din Vaslui, iar I.P.A.C.H. e „institutul pentru planuri de amenajare și construcții hidrotehnice” din București.

Pentru îmbunătățirea alimentării orașului cu apă potabilă, I.G.O. Vaslui a forat două puțuri pe Valea Vasluietului, după planuri executate de I.P.A.C.H. din București.

Dar după numai o lună, unul din puțuri (care a costat 380 000 de lei), „s-a nisipat” și n-a mai dat apă potabilă.

I.G.O. susține că de vină e I.P.A.C.H., pentru motivele cutare și cutare.

Posibil! Dar I.G.O. Vaslui, în această situație, în loc să fi stăruit să vină specialiștii I.A.P.C.H.-ului la fața locului spre a da (în contul banilor deja cheltuiți) soluția tehnică cea mai potrivită, a preferat să mă cheltuiască 20 000 de lei cu încercarea unei soluționări nespecialiste. Și apă potabilă, de la costisitorul puț de pe șesul Vasluietului, tot n-a obținut.

Primii 380 000 de lei și ultimii 20 000 de lei au fost plătiți în cite o zi de sîmbătă.

Bani aruncați pe apa Vasluietului.

Reparație capitală

Exploatarea minieră „Herja” din Baia Mare a trimis o locomotivă de mină (L.M.K.2), pentru reparație capitală, la Atelierul central din Alba Iulia.

Înainte de-a fi trimisă la reparație, locomotiva funcționa defectuos, dar cel puțin stătea cu roțile pe șine. După „reparație” nu mai putea însă sta: deraia.

S-a constatat îndată și motivul: la atelierul din Alba Iulia i se schimbaseră locomotivei... ecartamentul roților. Numai atît. În loc de 600 de milimetri, roțile locomotivei aveau acum un ecartament de numai 565 de milimetri.

Și abia venită „reparată capitală” de la Alba Iulia, locomotiva a trebuit să fie răs-reparată la Baia Mare.

După repararea... reparației, locomotiva n-a mai deraiat. Merge acum, pe roți, bine.

Locomotiva merge... ca pe roți, dar treaba la atelierul din Alba Iulia nu merge totdeauna ca pe roate.

Anticipat și posticipat

Sfatul popular al orașului Huși a comandat, în decembrie 1963, întreprinderii economice de industrie locală, confecționarea — în piața orașului — a zece mese din beton, necesare comerțului exercitat în această piață, în aer liber.

Tot în decembrie 1963, înainte ca mesele să fi fost confecționate, părțile interesate (întreprinderea economică și sfatul orășenesc) au și încheiat proces-verbal de livrare-recepționare, pe a cărui bază persoanele interesate au și încasat — în aceeași zi — banii... ne-cuveniți.

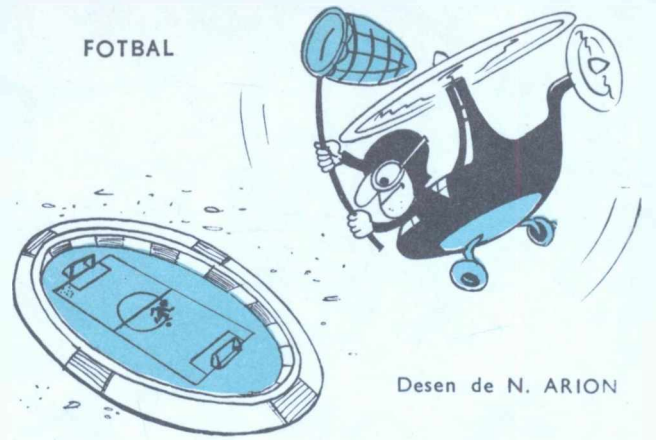
Și abia în vara 1964 a început confecționarea (în... rate) a respectivelor zece mese.

Sfatul popular al raionului Huși, care ne confirmă — în scris — faptele arătate mai sus, nu le și aprobă, dar nici nu le condamnă.

Mai are timp. Pentru o recepționare făcută anticipat, sancțiunile pot fi aplicate și posticipat.

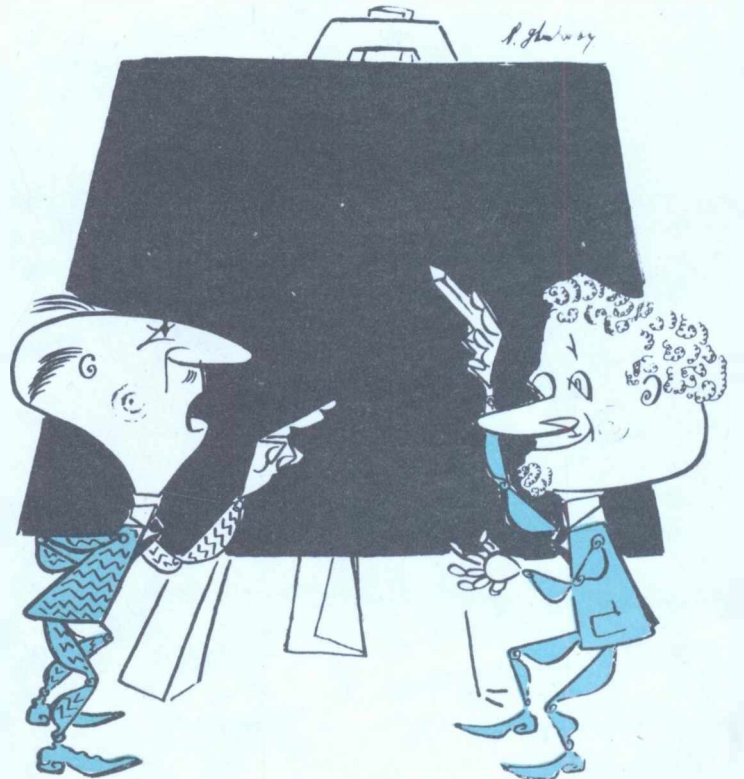
C. RĂBOJ

FOTBAL

Desen de N. ARION

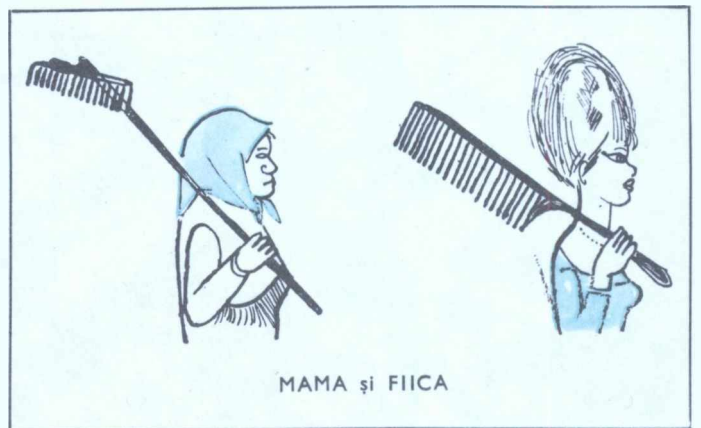
— Atenție! Fiți gata!... Trage la poartă

NOMINATIV: Vinul
GENITIV: Al vinului
DATIV: Vinului

ACUZATIV: Pe vin
VOCATIV: Hei, ospătar

Desen de N. GHENADIE

MAMA și FIICA

Desen de V. POPA

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat
de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Școltei”

44.601

Eugen Taru 1964

CHOMBE: – Îi strîng pe toji în jurul meu!